

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v hlavním líčení konaném v Plzni dne 26.10.2017 v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Ivany Růžičkové a přísedících Marie Čechurové a Štefana Asztaloše, **t a k t o** :

Obžalovaný

R ■■■ D ■■■ ,

nar. ■■■ v ■■■, trvale bytem ■■■, t.č. ve vazbě ve Věznici ■■■,

j e v i n e n ,

že

- 1) v ■■■, od přesně nezjištěné doby do 31.5.2011, ve ■■■, v bytě, který užíval, při návštěvách jeho synovce K ■■■ K ■■■, nar. ■■■, na televizoru s připojeným videopřehrávačem, v přesně nezjištěném počtu případů vyzýval poškozeného a další přítomné, blíže neustanovené děti, ke shlédnutí pornografických videí, což poškozený vždy odmítl a s ostatními dětmi odešel z místnosti, v níž obžalovaný začal pornosnímky přehrávat,
- 2) v ■■■, v přesně nezjištěné době nejméně od roku 2011 do 31.5.2011, ve ■■■ ulici č. ■■■, v bytě, který užíval, při návštěvách jeho synovce K ■■■ K ■■■, nar. ■■■, jehož věk znal a který byl svěřen jeho dozoru, v úmyslu se sexuálně uspokojit, opakovaně, nejméně v šesti případech osahával přes oděv přirození poškozeného, přičemž poškozený

jej odstrkával a udeřil otevřenou dlaní do tváře,

- 3) v [REDAKCE], v přesně nezjištěné době nejméně od roku 2013 do měsíce listopadu 2013, ve [REDAKCE] ulici č. [REDAKCE], v bytě, který užíval, při návštěvách jeho neteře poškozené N [REDAKCE] K [REDAKCE], nar. [REDAKCE], využil skutečnosti, že poškozená je osobou trpící středně těžkou mentální retardací s rozumovými schopnostmi odpovídajícími věku 4 – 5 letého dítěte, nesamostatnou a závislou na pečujících a v úmyslu se sexuálně uspokojit jí opakovaně, v přesně nezjištěném počtu případů, zasouval penis do přirození a řitního otvoru, přičemž poškozená nebyla schopna plně posoudit význam a smysl jednání obžalovaného a nebyla schopna účinného odporu proti němu,

t e d y

pod bodem 1)

filmové pornografické dílo zpřístupňoval dítěti,

pod bodem 2)

jiným způsobem pohlavně zneužil dítě mladší patnácti let a takový čin spáchal na osobě svěřené jeho doзору, zneužívaje její závislosti,

pod bodem 3)

jiného donutil k pohlavnímu styku a k takovému činu zneužil jeho bezbrannosti, čin spáchal souloží a jiným pohlavním stykem provedeným způsobem srovnatelným se souloží,

č í m ž s p á c h a l

pod bodem 1)

přečin šíření pornografie podle § 191 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku,

pod bodem 2)

pokračující zvláště závažný zločin pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku,

pod bodem 3)

pokračující zvláště závažný zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku a

o d s u z u j e s e

podle § 185 odst. 2 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **osmi (8) roků**.

Podle § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku se obžalovaný pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice se **zvýšenou ostrahou**.

O d ů v o d n ě n í

Z důkazů provedených v hlavním líčení vzal soud za prokázané, že se obžalovaný R■■■■ D■■■■ dopustil jednání popsaného v rozsudečném výroku.

Nutno předeslat, že v dané věci již byl dne 3.2.2017 vyhlášen rozsudek, kterým byl obž. R■■■■ D■■■■ uznán vinným přečinem šíření pornografie podle § 191 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, pokračujícím zvláště závažným zločinem pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku a pokračujícím zvláště závažným zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, kdy pro tyto trestné činy mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání osmi roků se zařazením pro jeho výkon do věznice se zvýšenou ostrahou. Dále pak byl obž. D■■■■ postupem podle § 226 písm. a) trestního řádu zproštěn obžaloby státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Plzni pro skutky právně kvalifikované jako zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku a pokračující přečin šíření pornografie podle § 191 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku spáchaná v jednočinném souběhu s přečinem ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. b) trestního zákoníku. Z podnětu odvolání obžalovaného a státního zástupce byl usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 30.5.2017, sp. zn. 10To 25/2017, rozsudek krajského soudu zrušen ve výroku o vině pod body 1) – 3) a ve výroku o uloženém trestu a způsobu jeho výkonu a současně byla věc vrácena soudu prvního stupně k novému rozhodnutí. Krajskému soudu bylo uloženo provést výslech poškozené N■■■■ K■■■■ v přítomnosti znalkyň, včetně doplnění znaleckých posudků v návaznosti na projev poškozené.

Obžalovaný R■■■■ D■■■■ v hlavním líčení spáchání trestné činnosti popřel s tím, že v letech 2009 – 2011 u své sestry G■■■■ K■■■■ nebydlel, měl svůj byt, kde jej navštěvovali, zejména tehdy, když si G■■■■ šla obstarat marihuanu a obžalovaný hlídal její čtyři děti. Děti jsou dle obžalovaného navedené matkou, která je zlomyslná a zákeřná. V roce 2005 vykonal obžalovaný trest odnětí svobody a již tehdy se staral o děti své sestry, která byla stále u N■■■■, do kterého se zamilovala a který byl o 30 let starší. V Německu zůstávala sestra obžalovaného týden či čtrnáct dní a obžalovaný se jí staral o děti, včetně nemohoucí D■■■■. V roce 2008 začala sestra obžalovaného s tím, že se jí v bytě ztrácí věci, proto se odstěhoval ke své známé. Za měsíc mu sestra řekla, že znásilnil N■■■■. Obžalovaný popřel, že by děti své sestry někdy zneužíval, pohlídal je však vždy, když sestra potřebovala. S N■■■■ nikdy nesouložil, ani jí nevyhrožoval zabitím. N■■■■ koupil MP3 přehrávač. Také se stávalo, že sestra se s ním několik měsíců nebavila, neboť jí odmítl půjčit peníze. Peníze jí však opakovaně půjčoval, nepůjčil jí až poté, co se vrátil z hospitalizace v nemocnici. Na to mu sestra začala vyhrožovat, že ho dostane do kriminálu a měsíc poté mu již kriminální policie sdělila, že jej N■■■■ obvinila. N■■■■ je dle obžalovaného sice „opožděná“, ale nelze ji považovat za čtyřleté dítě. Je schopná sama nakoupit. Nejužší vztah měl obžalovaný ke K■■■■, bylo to oboustranné.

Obžalovaný dále uvedl, že DVD, ani televizi nesledoval, pouze poslouchal. DVD přehrávač měl pouze jako dárek pro přítelkyni, půjčil ho své sestře a ta ho dala do zastavárny. Byt ve ■■■■■ ulici č. ■■■ neměl vybavený DVD přehrávačem, TV měl kvůli spolubydlícím. Na přehrávání pohádek měl video. Pornofilmy nikdy nepřehrával. Sám není schopen pro praktickou slepotu televizi sledovat. Porno kazety nikdy nevládnul a dětem nic takového nepouštěl. To by se propadl hanbou. Pokud se týče mobilního telefonu zn. Acer,

jednalo se o mobil vnučky paní K██████████, která ho dostala k Vánocům v roce 2014. Do tohoto telefonu si dal SIM kartu. Nepoužil ho však k přehrání pornovideí. Před prosincem 2014 telefon Acer nevlastnil, ani nikdo z jeho rodiny.

V roce 2009 bydlel obžalovaný v ██████████, ██████████ ulici nahoře, dole bydlela jeho sestra G██████████ K██████████. Zde bydlel do roku 2012, poté rok ve ██████████. Od září 2014 bydlí v ██████████, ██████████, s H██████████ K██████████. Pobýval také v boudě u prodejny Dráčik, asi v létě 2014. Sestra obžalovaného bydlela po nějakou dobu též ve ██████████ ulici č. ██████████ a poté v ulici ██████████. V době, kdy obžalovaný bydlel ve ██████████, sestru nenavštěvoval, sestra však za ním posílala děti. Tehdy u obžalovaného bydlely další osoby, které byly návštěvám dětí přítomny. Pokud bydlel ve ██████████, tak jej děti navštěvovaly zřídka, stalo se, že je i půl roku neviděl. V žádném z bytů nikdy nebyl s dětmi sám. Obžalovaný má za to, že jej děti měly rády, svěřovaly se mu s tím, že je matka bije a mluví sprostě. Od září 2014 mu však děti začaly nadávat, že je „slepej indián“, byly navedené matkou, která byla na děti hrubá, často je fyzicky trestala i pro maličkosti, nehrála si s nimi.

Děti své sestry fyzicky netrestal, což mu sestra vyčítala. Děti ho však poslouchaly a respektovaly, nikdy mu ničím nevyhrožovaly. Dětem dával dárky, a to k Vánocům a narozeninám.

V letech 2009 – 2014 měl sexuální partnerky, vedl normální sexuální život. Má však problémy s ejakulací kvůli onemocnění prostaty, sice je schopen normálního styku, tento je občas pro něho bolestivý. Problémy s ejakulací má od roku 2010, 2011. Od roku 2008 měl asi 10, 15, možná více sexuálních partnerek. Se svou nynější družkou H██████████ K██████████ má normální intimní vztah. Družka se stará o dvě vnučky, nikdy se obžalovanému nezmínila o tom, že by měla podezření na jejich zneužívání obžalovaným.

V hlavním líčení konaném dne 25.10.2017 po kasaci věci vrchním soudem, obžalovaný setrval na svém popěrném stanovisku k trestné činnosti.

Při splnění podmínek uvedených v § 102 odst. 2 trestního řádu provedl soud k důkazu videozáznam svědecké výpovědi **poškozeného K██████████ K██████████**. Z výpovědi poškozeného vyplynulo, že obžalovaný, který je jeho strýcem, s nimi nikdy nebydlel, chodil k nim pouze na návštěvy. Obžalovaného nahého neviděl. Obžalovaný jej oslovoval „miláčku“, což se mu nelíbilo. Obžalovaný mu vyhrožoval zabitím, pokud něco řekne. Obžalovanému na přirození nesahal, obžalovaný však sahal přes oděv na jeho přirození, a to asi šestkrát nebo sedmkrát, přirození mu nemačkal, jen na něho sahal. Tehdy bydleli ve ██████████ ulici ve třetím patře, obžalovaný bydlel v pátém. Poškozený docházel do bytu obžalovaného, rovněž tak jeho sestra N██████████. Osahávání viděla i N██████████, obžalovanému nadávala, poškozený rovněž. K osahávání došlo v době, kdy u obžalovaného přespával, byl v posteli, oblečený, na sobě měl tepláky nebo kraťasy. U obžalovaného přespával tehdy, kdy jeho maminka musela někam odjet. Poškozený obžalovaného odstrkával, dal facku přes tvář, potom přestal. V telefonu měl obžalovaný hry a něco sprostého. Telefon byl dle poškozeného dotykový, černé barvy. Matce se o tom svěřil, ta obžalovanému vynadala. Pokud bylo poškozenému vyslyšajícím naznačeno, že hovořil o sprostém videu (zjevně se jednalo o dřívější, procesně nevyužitelnou výpověď), uvedl, že tam byly nahé holky a kluci. Céděčka, porna, měl poškozený doma, bylo to ve ██████████ ulici v bytě nad poškozeným, obžalovaný je přehrával. Někdy byla přítomna i N██████████ a „ty“ velké holky (nejistě uvedl, že se jednalo o K██████████, M██████████ a ██████████). Poškozený viděl, jak jde obžalovaný filmy zapínat, poškozený však odešel s dalšími

děti do druhého pokoje. Obžalovaný sice chtěl, aby se díval, poškozený to odmítl. Posléze uvedl, že DVD měl obžalovaný ve [REDACTED] ulici č. [REDACTED]. Poškozený opakovaně obžalovanému řekl, že již k němu nechce chodit, obžalovaný však matku poškozeného nutil, aby ho k němu pustila. Obžalovaný dával poškozenému peníze, třeba 300,- Kč, asi za to, když mu pomáhal sekát dřevo. Za peníze si koupil pastelky, lepidlo, nůžky. Obžalovaný mu dával peníze i v případě, že si o ně poškozený sám řekl, třeba 50,- Kč nebo 100,- Kč.

K výpovědi poškozeného obžalovaný uvedl, že poškozeného neosahával. Ve [REDACTED] č. [REDACTED] děti u obžalovaného nikdy nepřespávaly. V té době zde spali Š [REDACTED] s K [REDACTED]. Pro děti již místo nebylo. Je pravdou, že především poškozený K [REDACTED] jej navštěvoval, dřevo mu však pomáhal sekát ve [REDACTED] ulici č. [REDACTED], kde neměl ani televizi. Kluci u něho sledovali pohádky, pornem na DVD nedisponoval.

V hlavním líčení konaném dne 25.10.2017 byla v souladu s pokynem vrchního soudu vyslechnuta v nepřítomnosti obžalovaného poškozená N [REDACTED] K [REDACTED]. Z výpovědi poškozené, během níž poškozená jednání obžalovaného demonstrovala na anatomických panenkách, vyplynulo, že jí obžalovaný nutil, aby si mu sedala na klín, přičemž obžalovaný jí strkal penis do přirození, sprostě jí nadával, že je „kunda“ a vyhrožoval, pokud se někomu svěří, a to matce či sestře, že jí zabije. Když si na obžalovaného sedala, tak jí obžalovaný stáhnul kalhoty a strkal jí penis do pochvy (poškozená popisovala, že jí strkal „pind'oura“ do „píči“ – takto nazývá genitál muže a ženy). Bylo to vícekrát, a to ve [REDACTED] ulici č. [REDACTED], nikdo u toho nebyl, bylo to vždy v noci v kuchyni. Poškozená spala v pokoji, kdy obžalovaný jí do kuchyně zavolal. Obžalovaný spal v kuchyni na rozkládací sedačce. Potom byla na kontrole u doktora se „zadkem“, dostala léky a od té doby nemůže pořádně na „velkou“. Viděla, jak z „pind'oura“ teklo obžalovanému to bílý“, bolelo jí to a řekla to mamce. Na [REDACTED] ([REDACTED] č. [REDACTED]) jí to taky obžalovaný dělal, a to zase v kuchyni, kde měl rozkládací sedačku. Dále vysvětlila, že jí penis strkal do přirození a řitního otvoru, když ležela na boku a obžalovaný ležel za ní, měl nohy u její hlavy, byl obráceně než poškozená, tepláky neměla, obžalovaný jí je stáhnul. Poškozená křičela, aby jí nechal být, obžalovaný řekl, že ne. Při tom jí sahal na prsa a na přirození, byla svlečená, svlékl jí obžalovaný, sundal jí i podprsenku. K [REDACTED] „to“ musel dělat obžalovanému rukou nahoru a dolů na „pind'ouroví“, což také viděla a také mu nadával a vyhrožoval zabitím, pokud to někomu řekne. Poškozená současně uvedla, že nikdy žádného cizího chlapa nenavštívila, doma u nich nikdo jiný, než obžalovaný, nebydlel. Když se „to“ stalo, tak vůbec nechodila ven, měla strach, máma také. Obžalovaný s nimi stále nebydlel, když se přestěhovali na [REDACTED] č. [REDACTED], tak se odstěhoval, poškozená k němu nechodila. Doma měli televizi, obžalovaný se na ní díval, a to na zprávy i na filmy. Ve [REDACTED] č. [REDACTED] jim pouštěl pohádky a také filmy, kde byli nahatí lidé, u toho byla spousta dětí. Když se o jednání obžalovaného svěřila matce, tak u toho sestra T [REDACTED] nebyla. T [REDACTED] neřekla, co jí obžalovaný dělal. Z výpovědi poškozené dále vyplynulo, že je v péči psycholožky (dle jména tohoto odborníka se však dle znalkyně PhDr. Malé jedná o psychiatricku MUDr. Z [REDACTED]), užívá léky na uklidnění, které před výslechem neměla, neboť by nic neřekla. To, co jí udělal obžalovaný, označila za „hnusný“. Popřela, že by se o jednání obžalovaného doma bavili, máma o tom nechce slyšet. Poškozená uvedla, že musí mluvit pravdu, před soudem pravdu řekla a přeje si, aby obžalovaný šel tam, kam patří.

Poté, co byl soudem obžalovaný seznámen s výpovědí poškozené, uvedl, že je to všechno výmysl, kdy poukázal na to, že poškozená popisovala věci jako dospělá žena a má mít rozum čtyřletého dítěte, je dle něho navedená svou matkou.

Sestra obžalovaného G ■■■ K ■■■ ve svědecké výpovědi uvedla, že jí dcera N ■■■ řekla, že jí „to“ obžalovaný dělal do zadní části těla, což sama předvedla tak, že se ohnula a ukázala rukou, že jí „to“ dělal „tam“. Svědkyně se začala N ■■■ sama vyptávat, měla nějaké podezření, obžalovaný N ■■■ provokoval, kam šel on, šla i ona. K výzvě svědkyně jí poškozená zopakovala, že jí „to“ dělal „tam“ dole a bylo to na ■■■■■. Na to svědkyně telefonicky kontaktovala svou švagrovou, před kterou poškozená uvedla to samé, co svědkyni, proto věc následně nahlásili na policii. Pokud se týče poškozeného K ■■■, ten se svědkyni rovněž svěřil, uvedl, že obžalovanému na „to“ musel sahat, kdy prstem demonstroval ztopořené přirození. K ■■■ neřekl, že „to“ mělo být i obráceně. Když se poškozený svědkyni svěřoval, brečel. Dříve se svědkyni nesvědčil, neboť se bál, kdy obžalovaný mu vyhrožoval zabitím, pokud to někomu řekne. Z výpovědi svědkyně dále vyplynulo, že do doby, než se jí narodil syn H ■■■, kterému je nyní ■■■ let, bydlela s dětmi ve ■■■■■ ulici č. ■■■. Svědkyně má kromě N ■■■, H ■■■ a K ■■■ ještě dceru T ■■■ a D ■■■, která je těžce nemocná, je jí ■■■ let, ale je jako dvou či tříměsíční dítě. Když byla D ■■■ a K ■■■ malé mimino, tak se obžalovaný vrátil z vězení a svědkyně mu umožnila bydlení, kdy předtím po nějakou dobu bydlel u paní K ■■■■■. Obžalovaný u svědkyně bydlel asi tři a půl roku do doby, než ho z bytu vyhodila. Poté bydlel v horním bytě, aby byl blízko K ■■■. Než ho však z bytu vyhodila, tak jí s dětmi pomáhal. Svědkyně jezdila do Německa za otcem K ■■■, tak obžalovaného naučila vařit, aby dětem mohl uvařit. V Německu někdy pobývala týden, obžalovaný se staral o všechny děti. Když se přestěhovali do ■■■■■ č. ■■■, již do Německa nejezdila, předtím ve ■■■■■ ulici č. ■■■ „sundávali“ elektriku, obžalovaný si v bytě udělal stan a děti k němu již nechodily. Děti, K ■■■ i N ■■■, měly obžalovaného rády, protože jim všechno dovolil. Obžalovaný přispíval svědkyni na domácnost, dával jí tisíc korun či dva tisíce. Nikdy si od něho peníze nepůjčovala. Nikdy mu nevyhrožovala udáním za to, co měl dětem udělat. Pokud však byla přečtena část výpovědi z přípravného řízení, v níž zmínila, že poté, co jí N ■■■ řekla, že obžalovanému musela sedět na klíně a sahala mu „dolů“, vypravila se svědkyně, ozbrojená nožem, ke K ■■■■■, u níž byl obžalovaný na návštěvě a chtěla si to s ním vyřídit, přičemž obžalovaný však zapíral, že nic takového neudělal. K tomu v hlavním líčení vysvětlila, že to bylo předtím, než obžalovaný připravil N ■■■ o poctivost, svědkyně s N ■■■ navštívila gynekoložku, která po jejím vyšetření řekla, že je N ■■■ „poctivá“, tehdy jí bylo 15 či 16 let. Gynekologii navštívila s N ■■■ ještě v jejích 24 letech.

Do horního bytu ve ■■■■■ děti za obžalovaným také chodily, tehdy měl obžalovaný intimní poměr s M ■■■■■ M ■■■■■. V bytě u obžalovaného přebýval jeden starší pán jménem M ■■■ a K ■■■■■, bydleli tam v době, kdy za obžalovaným docházely děti svědkyně. V době, kdy obžalovaný bydlel u svědkyně, měla v bytě televizi, obžalovaný jí sledoval denně tak ze vzdálenosti 40 – 50 cm. Již neví, zda měla DVD přehrávač, posléze si vybavila, že jej měla, neboť pouštěla dětem pohádky, obžalovaný měl ve svém bytě video. Poté, co byla trestná činnost obžalovaného oznámena, se jí děti svěřily, že měly u obžalovaného vidět nějaké filmy s porno tematikou. N ■■■ svědkyni řekla, že obžalovaný pouštěl CD a „byly tam nahaté ženské s chlapama“, K ■■■ se zmínil o tom, že se nahoře pouštělo něco sprostého.

Dcera N ■■■ ukončila školní docházku v sedmé třídě, je mentálně postižená, svědkyně je její pěstounkou. Dnes je poškozené ■■■ let, bydlí se svědkyní. Pánské přirození nazývala „to, co on má dole“, K ■■■ pánskému přirození říká „pind'our“.

Obžalovaný si K ■■■■■ kupoval tím, že mu půjčoval mobily, jednalo se o mobily

„dotykové“, většinou byly rozbité, bylo v nich porno. Neví, zda K. porno viděl, svědkyně zahlédla nahé ženy, tak mu mobil vzala, jednalo se o telefon černé barvy s chybějícím zadním krytem, značku neví, a šla za obžalovaným, tehdy přebýval v dřevěné boudě u Kauflandu. Obžalovanému vynadala, proč dává poškozenému telefon s pornem, na to jí obžalovaný vyzval, aby video smazala, což však svědkyně neuměla, tak ho smazal sám.

O jednání obžalovaného se jí děti zmínily až v době, kdy bydleli v . Ve bydleli asi rok a půl, zde je obžalovaný navštěvoval, ve bydleli 12 či 13 let. Obžalovaný dával K. dárky, jednalo se však o rozbité hračky, které dle svědkyně odcizil bezdomovcům. K. na obžalovaného „vydělával“, obžalovaný ho posílal žebrot. V přípravném řízení svědkyně popsala, že v bytech ve a i na , musel K. sedět obžalovanému na klíně, obžalovaný ho oslovoval miláčku, choval se k němu jako k manželce, na klíně ho mačkal, objímal, pusinkoval za krkem nebo si mu K. lehal mezi nohy. Když se s nimi obžalovaný díval na televizi, tak buď seděl, roztáhl nohy a K. si dal temeno hlavy úplně přímo do jeho rozkroku, kdy měl hlavu na jeho přirození. Na třeba K. ležel na zemi, obžalovaný si k němu lehl a objímal ho jako ženu. Uvedené skutečnosti v hlavním líčení svědkyně potvrdila s tím, že takové jednání obžalovaného sama viděla.

V přítomnosti svědkyně se obžalovaný K. nedotýkal. Když se přestěhovali do ulice, začala být N. nervózní, chodila sem a tam, dívala se z okna, ve ulici se takto nechovala. N. měla problémy s konečnickem, začala si na ně stěžovat v době, kdy bydleli v , v dřívější době si stěžovala na bolesti v podbřišku. Dle svědkyně se to s N. mělo stát ve , dřív se jí N. nesvěřila, protože jí měl obžalovaný vyhrožovat, což jí N. řekla. Přímo uvedla, že, když to někomu řekne, že jí zabije nožem, tomu dle svědkyně N. porozuměla. N. je dle svědkyně schopna se o sebe postarat, umí uvařit, nakoupit.

Dcera T. rovněž navštěvovala obžalovaného, když bydlel v horním bytě ve , k ní si však obžalovaný nic nedovolil, neboť se nenechala.

Když se jí N. a K. svěřila o chování obžalovaného, tak jim nevěřila, N. ale nebyla schopná si něco takového vymyslet. N. nikdy svědkyně neinstruovala, jak má vypovídat na policii. Děti byly na obžalovaného fixované, obžalovaný byl nejlepší, svědkyně nejhorší, změnilo se to až poté, co se svědkyni svěřila N. . Poté, co se věc oznámila na policii, již děti o obžalovaném nemluví. Svědkyně připustila, že když se s ním potkali u Kauflandu, řvala na něho, že jí znásilnil holku, že ho zabije.

Svědkyně potvrdila, že v minulosti v době, kdy bydleli ve , vyzkoušela jednou nebo dvakrát marihuanu.

Svědkyně T. K. uvedla, že se jednou její matka zeptala N. , co s ní obžalovaný dělal, kdy chtěla vědět, co se dělo ve a N. začala povídat o . Matka dostala strach, zavolala své švagrové a ta jí poradila, aby to nahlásila policii, což matka učinila. V bytě ve ulici s nimi bydlel obžalovaný, a to asi 6, 7 let. Ze začátku se choval normálně, ale pak se to stalo s N. , tak ho matka vyhodila a obžalovaný začal bydlet v bytě nad nimi. Poté se odstěhovali do , kdy již matka s obžalovaným nebyla v kontaktu, poté se opět zkontaktovali a po přestěhování do ulice si chvíli pomáhali a poté vyšlo najevo, že obžalovaný měl N. znásilňovat a bratra

svědkyně zneužívat. Když se N████ svěřila, svědkyně tomu byla přítomna. N████ demonstrovala, co musela dělat, jak se musela ohýbat, co jí dělal, kam jí „to“ dával, že viděla, že teče mlíko a když nechtěla, tak jí nadával a vyhrožoval jí zabitím, pokud to někomu řekne. Popisovala to tak, že do ní dával jeho hračku, řekla pind'oura, měl jí ho strkat do přirození a do konečnicku. Hovořila jen o █████, ne o █████. N████ měla problémy s konečnickem, stěžovala si, že nemůže chodit na „velkou“, že jí bolí břicho. S N████ se musí mluvit jako s dítětem, aby tomu rozuměla. N████ měla obžalovaného ráda, byl její první, připravil jí o panenství, pořád za ním chodila, když ho neviděla, „měla nervy“, když přišel, chovala se jako jeho žena, on se k ní ale choval, jako by byla „hadr“. Ve █████ se k N████ obžalovaný ještě takto nechoval. Důvodem toho, proč matka obžalovaného vyhodila z bytu, bylo osahávání N████, to řekla N████. Ke svědkyni se obžalovaný choval normálně, žádné intimnosti si na ní nedovoloval. Za přítomnosti svědkyně si nedovoloval ani na N████ či K████.

Obžalovaný měl dle svědkyně šedý zákal, měl problém se zrakem. Ve █████ měli televizi, obžalovaný jí sledoval z postele, asi na vzdálenost tří metrů. V horním bytě měl také televizi a video. Neví, zda N████ a K████ pouštěl porno snímky, nikdy se o tom nezmínili, svědkyně však u obžalovaného porno kazety viděla. Před svědkyní nikdy nic takového nepouštěl. Obžalovaný si K████ „kupoval“ mobilními telefony, ve kterých byla porno videa a když to matka řekla obžalovanému, vyzval jí, aby to „smazala“. Neví o tom, že by se K████ někdy u obžalovaného díval na porno. K████ si hrál s telefony, které měl od obžalovaného, díval se na videa, když se na ně podívala svědkyně, zjistila, že se jedná o pornografické video a oznámila to matce. K████ na to však dle svědkyně nekoukal, vždy jen na video „najel“ a utíkal to říct matce, co to je, nepouštěl si to. Telefon byl rozbitý, ale video bylo možné přehrát. Porno snímky byly dle svědkyně ve všech mobilech, které K████ obžalovaný dal, bylo jich pět, šest, možná víc. Mobily od obžalovaného nosil v době, kdy bydleli ve █████ a v █████. Matka je vždy odnesla obžalovanému, ten jí vyzval, aby videa smazala a telefon K████ nechala. Telefony byly funkční, bez SIM karet. Dle svědkyně si K████ v mobilu žádná videa nepouštěl, když „najel“ na album a viděl něco takového, tak hned přiběhl za matkou, ještě před spuštěním videa viděl nahaté fotky, tak to oznámil matce. O tom, že byl K████ zneužíván obžalovaným, se K████ svěřil matce v době, kdy svědkyně byla ve škole. Když přišla ze školy, byla matka rozklepaná a všechno jí řekla.

Změnu v chování registrovala u N████ v době, kdy bydleli ve █████, nechtěla chodit k obžalovanému, obžalovaný měl žádat K████, aby k němu chodil i s N████ spát. N████ byla „nervní“, na každého nadávala, s mámou se hádala, bratry bila. Když však přišel obžalovaný, byla v klidu, ale obžalovaný jí vždy vyprovokoval, choval se k ní strašně. U K████ žádné změny v chování neregistrovala.

Svědkyni dával obžalovaný peníze, nejvíce 300,- Kč, N████ dal jednou 50,- Kč. K████ dával až 500,- Kč, někdy i víc, což svědkyně viděla, chodil s ním do města a kupoval mu věci. Svědkyně nevěří tomu, že by si to N████ mohla proti obžalovanému vymyslet, nikdy se nedívala na žádná porno videa či fota, popisovala, co musela s obžalovaným dělat. Nikdo jí neinstruoval, jak má vypovídat na policii, v rodině se záležitost probírala jen jednou, když se jí matka ptala, co jí obžalovaný dělal. Když se obžalovaný dozvěděl o tom, že se matce svěřila, bála se N████ nakupovat, chodit ven, protože jí vyhrožoval, že jí zabije, když to někomu řekne.

V době, kdy s nimi obžalovaný bydlel, a to ve █████, přispěl jednou matce na

domácnost, jinak ne. Neví o tom, že by její matka žádala obžalovaného o nějakou finanční výpomoc. N. u obžalovaného nepřespávala, K, když byl větší.

P. K. před soudem uvedla, že v bytě ve ulici, číslo již neví, viděla obžalovaného ležet nahého na posteli, vedle něho seděla M. Bylo to v době, kdy šla navštívit G. K. Večer pak svědkyni navštívila G. K., byla vyzbrojená nožem, plakala a sdělila jí, že obžalovaný měl něco s N., měl jí osahávat dole. Ráno pak navštívily s N. gynekologii. Obžalovaného zná svědkyně 15, 20 let, poskytla mu u sebe ubytování, když byl propuštěn z vězení, měli spolu intimní vztah, což ale bylo v době, než nastoupil trest. Po odpykání trestu bydlel u svědkyně asi týden. N. svědkyni řekla, že to na ní obžalovaný zkoušel, že byla u doktora a bolí jí vzadu. G. K. odjízďela do Německa, obžalovaný mezitím hlídal děti a v té době se „to“ stávalo.

M. G., terénní sociální pracovnice, ve svědecké výpovědi potvrdila, že zná rodinu G. K., do které docházela. Asi před rokem či dvěma roky potkala u Kauflandu G. K. s K. G. K. plakala s tím, že jde od bratra, ke kterému K. utekl. Tehdy přebýval obžalovaný v boudě u Kauflandu a přemlouval K., aby u něho zůstal, že mu koupil telefon, v němž G. K. viděla foto nahých žen. K. v době, kdy svědkyně hovořila s jeho matkou, masturboval, na což jeho matku svědkyně upozornila. G. K. na to sdělila, že ho „to“ učí obžalovaný. Svědkyně vyzvala K., aby vše oznámila policii a tehdy jí K. řekla, že obžalovaný zneužívá její dceru. Když svědkyně docházela do rodiny K., stěžovala si matka dětí na to, obžalovaný má „něco“ s N. Svědkyně proto G. K. vyzvala, aby s dcerou navštívila lékaře. Poté N. k dotazu svědkyně, zda jí obžalovaný něco udělal, toto potvrdila s tím, že to řekla matce, ta jí však nevěří. N. si také stěžovala na to, že jí bolí zadek a že to má od obžalovaného. Z výpovědi svědkyně dále vyplynulo, že v rodině K. není dostatečně zajištěna základní péče, K. nikde nepracuje, rodina využívá jen sociální dávky. Ve ulici s rodinou přebýval i obžalovaný, pomáhal dětem, docházel s nimi k lékaři, staral se o ně. V přítomnosti svědkyně se obžalovaný k dětem choval normálně, bylo vidět, že je má rád. Změnu chování registrovala svědkyně u poškozeného K., který začal hrozně zlobit, byl drzý a neposlušal. N. byla schopná dojít nakoupit, u ní žádnou změnu v chování nepozorovala, přirovnala by jí k desetiletému dítěti. Před svědkyní děti nikdy nelhaly.

Ze svědecké výpovědi **družky obžalovaného H. K.** vyplynulo, že jsou s obžalovaným partnery od roku 2014, obžalovaný se přistěhoval do bytu svědkyně. Nevěří tomu, že by se obžalovaný měl dopustit trestné činnosti, z níž je viněn, vůči jejím vnučkám, které má v pěstounské péči, si nikdy nedovolil žádné intimnosti. Porna žádná neukazoval, telefon měl jen tlačítkový zn. Sony Ericsson, který mu mladší vnučka svědkyně zablokovala. Starší vnučce se rozbilo nabíjení telefonu, tak jí koupila nový a ten její si vzala, obžalovaný si do něho dal SIM kartu, neboť mu volali doktoři, sám ho však neobsluhoval, to dělala svědkyně, měla ho stále při sobě, obžalovanému ho poskytla jen k přijetí hovoru. Obžalovaný nevidí, nesleduje ani televizi, pouze ji poslouchá. Obžalovaný podstoupil operaci, měl vývod, velké bolesti, proto ho vzala k sobě do bytu, potřeboval teplo, často mu volala pohotovost. Od roku 2014 není jejich intimní život častý, obžalovanému „to“ po operaci moc nejde, nejakuluje a má problémy s erekcí. Intimně začali žít asi dubnu či červenci 2014. S vnučkami svědkyně si obžalovaný hraje, učí se s nimi. Obě dívky byly vyslýchány na policii, výsledek šetření není svědkyni znám. Dotykový telefon obžalovaný nikdy neužíval. Vnučka měla bílý dotykový telefon zn. Acer, v březnu 2015 si však stěžovala, že nejde nabíjet, proto jí svědkyně

koupila nový – Lenovo a Acer si nechala. Telefon Acer byl zakoupen 15.12.2014, vnučka ho dostala k Vánocům. Z výpovědi svědkyně dále vyplynulo, že v době, když již disponovala mobilním telefonem zn. Acer, do něho „stáhla“ porno. Spíš se jednalo o omyl, kdy „najela“ na Google, něco mačkala a objevily se porno stránky, nějaká písma, tak to zmáčkla, byla zvědavá, stáhla dvě porno videa, jak to udělala, neví. Jiná videa nestáhla. Na videích bylo porno, byly tam dospělé osoby, nějaké přepadení v bytě, trvalo to chvíli, asi pět minut. Za stažení nic neplatila. Měla za to, že to nikdy nevyjde najevo. Telefon byl zabezpečený, když obžalovanému volala policie nebo doktoři, tak jí musel říct heslo. Když si stahovala videa, tak si heslo pamatovala, bylo to asi H■■■■, už neví. Neví, co bylo zaheslované. Svědkyně tento telefon k volání neužívala, měla ho jen kvůli obžalovanému, když mu volali doktoři. Když někdo volal, tak obžalovanému telefon přinesla. K volání využívala svědkyně tlačítkový Alcatel. Doma žádné porno neměli, obžalovaný se před svědkyní nikdy nezmiňoval o tom, že by se na porno díval. Vyhledat nějakou informaci na Internetu svědkyně neumí, to nezvládá, tomu, že našla porno, se sama diví. Tehdy to bylo poprvé, co jí napadlo, že se podívá na porno, „najelo“ jí to náhodou, byla zvědavá, tak se na něj podívala. Obžalovaný se jí nikdy nesvěřil, že by měl poměr s dívkou věku kolem patnácti let. Obžalovaný svědkyni nikdy nevyhrožoval, nepožadoval po ní zvláštní sexuální praktiky, styk už dlouho nemají, neboť to nejde. Svou sestru obžalovaný podporoval finančně, hlídal jí děti, vařil jim.

H■■■■ K■■■■ (vnučka H■■■■ K■■■■ st.) v hlavním líčení uvedla, že obžalovaný, kterého svědkyně nazývala R■■■■, s nimi bydlí dva roky, nejsou s ním žádné problémy, všichni spolu dobře vychází. Obžalovaný se ke svědkyni a její ■■■■■leté sestře K■■■■ chová normálně, jako by byl jejich dědečkem, má ho ráda, patří do rodiny. Moc si s nimi sice nehraje, neboť jsou již velké, ale občas jim pomáhá s učením. Za dobu, co u nich přebývá, neviděl svědkyni a její sestru svlečenou, nikdy na ně nesahal. K babičce se chová dobře, nehádají se, nebije ji, jenom se „škádlí“, což je normální. Obžalovaný má problém se zrakem, nevidí, když pomáhá svědkyni s učením, musí si sešity nebo knížky přiložit hodně blízko k obličejí. Co se týče sledování televize, tak musí být hodně blízko televize, většinou ji poslouchá, ani se na ní nedívá. Když chce televizi sledovat, sedne si k ní blíž, poté si však stěžuje na bolest očí, musí užít oční kapky. Doma mají DVD přehrávač, porno video ne. Když se obžalovaný nastěhoval, měl tlačítkový telefon, dotykový mobil nikdy neměl. Svědkyně má v současné době telefon zn. Lenovo, předtím měla Acer, měl však rozbité nabíjení, tak ho dala babičce, která měla do té doby telefon tlačítkový. Babička ukázala, jak s mobilem zacházet, jak se podívat na Internet, vysvětlila jí základy ovládání telefonu. Dle svědkyně by babička zvládla „stáhnout“ písničku či video, svědkyně k tomu většinou využívala Seznam. Acer měla asi v roce 2014 nebo 2015, babička jí ho koupila k Vánocům, svědkyně ho však objevila dříve, asi týden či čtrnáct dní před Vánocemi a tak si ho „přednastavila“. V mobilu užívala Internet prostřednictvím WI-FI připojení, stahovala si písničky, porno žádné, využívala ho k volání, posílání SMS a na Facebook. E-maily má dva, u jednoho z nich si heslo již nepamatuje, jeden zní „■■■■■■■■■■“ a poté měla ještě jeden „■■■■■■■■■■....“, blíže si ho nevybaví, měla tam však dvě „n“, což bylo schválně. Mobil Acer předala babičce asi v dubnu, když jí ho předávala, nebyly v něm „stažené“ žádné filmy. Acer poté používala jen babička, obžalovaný měl asi stále tlačítkový, již si to nepamatuje. Nikdy neviděla, že by Acer poté, co ho dala babičce, používal obžalovaný. E-mail má založený kvůli Facebooku, který má asi od roku 2015. Sestra K■■■■ žádný telefon neměla. N■■■■ a K■■■■ zná, jsou to sprosté, nevychované děti.

Před Vánocemi byla vyslýchána na policii, které uvedla to samé, co před soudem, policie chtěla vědět, jak se k ní a její sestře chová obžalovaný.

Za souhlasu stran byly postupem podle § 211 odst. 1 trestního přečteny svědecké výpovědi V■■■■ J■■■■, M■■■■ G■■■, M■■■■ Š■■■■, V■■■■ P■■■ a M■■■■ K■■■■. V■■■■ J■■■ ve svědecké výpovědi uvedl, že má na starosti údržbu areálu Kaufland v■■■■, kde v altánku pobýval obžalovaný. Asi pětkrát denně za ním docházela žena se dvěma dětmi. Obžalovaný byl nekonfliktní, v altánku udržoval pořádek. Nikdy ho neviděl jíst teplé jídlo. Z altánku se odstěhoval ke své sestře, neví, zda se jednalo o ženu, která ho v altánku navštěvovala.

Z výpovědi M■■■■ G■■■, provozovatele jedné z ubytoven v■■■■, kde obžalovaný krátce pobýval, nebyly získány žádné relevantní informace.

Svědék M■■■■ Š■■■■ označil obžalovaného za slepého a nahluchlého troubu. Několikrát vyzýval obžalovaného, aby nevěřil své sestře G■■■, která k obžalovanému posílala děti tři dny před důchodem obžalovaného a poté týden po důchodu. Svědek užívá drogy, G■■■ poskytl 4 g marihuany, za což od ní dostal 180,- Kč. Poté svědka vyhledala u Kauflandu, kde svědek pomáhá, křičela na něho s tím, že je stejný jako buzerant obžalovaný a nařkla ho z toho, že měl poměr s její zaostalou dcerou. V■■■■ se svědek pohybuje od doby, kdy odpykal trest odnětí svobody, a to asi od roku 2000 nebo 2001. Po určitou dobu bydlel u obžalovaného, již neví, kdy to bylo. Pod bytem obžalovaného bydlela jeho sestra G■■■. V bytě obžalovaného byly tři místnosti, obžalovaný bydlel v kuchyni, v další místnosti bydlel svědek a dále zde bydlel K■■■■, místnosti měli oddělené závěsem. Do bytu za obžalovaným chodily děti jeho sestry, a to N■■■■, K■■■ a ještě jeden malý chlapec a M■■■■ M■■■■, neví, zda se jednalo o přítelkyni nebo kamarádku obžalovaného. Nikdy neviděl, že by se obžalovaný divně k dětem choval, že by je osahával nebo znásilňoval, staral se o ně jako o vlastní. V bytě měl obžalovaný DVD přehrávač, byl nový, jednalo se o dárek pro mladou M■■■■, půjčila si ho G■■■ a už ho nevrátila. Svědek si v bytě obžalovaného pouštěl televizi, elektřina fungovala. Neviděl, že by obžalovaný pouštěl dětem porno. S obžalovaným bydlel svědek přes rok, poté bydlel v boudě u Kauflandu a po něm se do ní nastěhoval obžalovaný. G■■■ měla obžalovaného ráda jen, když ho „opucovala“ o důchod a podporu, když jí dal peníze, to si ho nastěhovala k sobě na týden a pak ho vyhodila. N■■■ byla dle svědka mentálně postižená, děti měly obžalovaného rády, hlavně K■■■. G■■■ posílala K■■■■ žebrot, obžalovaný o tom nevěděl.

Z výpovědi V■■■■ P■■■ vyplynulo, že bydlel s obžalovaným ve■■■■ ulici, má za to, že v č. ■■■, jednalo se o byt vzdálený asi dvě minuty od bydliště sestry obžalovaného. Děti jeho sestry chodily za obžalovaným, občas u něho přespávaly, většinou o víkend. Svědek si nikdy nevšiml, že by se k dětem obžalovaný choval divně, a to vždy, když bral důchod, tak dětem nakoupil, dal jim peníze. V bytě byly dvě místnosti, všichni spali v jedné místnosti. Obžalovaný měl rozkládací postel, K■■■, N■■■ a malý chlapec spali na zemi na matraci, svědek spal u kamen. Nikdy neviděl, že by se obžalovaný choval k dětem s nějakým sexuálním podtextem. U obžalovaného neregistroval, že by ho děti vzrušovaly. Vztah obžalovaného a jeho sestry G■■■ nebyl dobrý, G■■■ byla falešná. Když bral obžalovaný důchod, tak druhý den po něm chtěla půjčit 3.000,- Kč a obžalovaný jí vyhověl. G■■■ mu peníze nevracela. Dle svědka posílala G■■■ děti k obžalovanému kvůli penězům, věděla, že má děti rád a že jim něco koupí. V roce 2013 nebo 2014 bydlel svědek po nějakou dobu s obžalovaným na ubytovně provozovatele G■■■. Obžalovaný ale neplatil, tak ho G■■■ vyhodil.

Svědék M■■■■ K■■■■ uvedl, že zná obžalovaného do roku 2014. Svědek bydlel

dříve ve [redacted] ulici, byli s obžalovaným sousedé. Svědek obžalovaného navštěvoval a ve [redacted] ulici č. [redacted] u něho bydlel, každý měl svou místnost. Když z bytu svědek odešel, tak se do bytu obžalovaného nastěhoval starý muž jménem M [redacted], chodil o holích. Do bytu za obžalovaným chodily děti jeho sestry, a to T [redacted], N [redacted] a K [redacted]. Děti u obžalovaného nepřespávaly. O děti se jinak starala jejich matka, obžalovaný ne. G [redacted] bydlela ve spodním bytě. Nevšiml si, že by děti k obžalovanému nechtěly chodit nebo, že by je nechtěl obžalovaný. Děti měly určitě obžalovaného rády, nechoval se k nim tak, že by jim ubližoval, nebil je, nebyl na ně přísný. Za obžalovaným docházela do bytu M [redacted] M [redacted] a občas její sestry. K dětem se obžalovaný nechoval s nějakým sexuálním podtextem, neosahával je, neměl žádné narážky týkající se sexu, svědek neviděl, že by jim pouštěl porno, ani neví, zda doma nějaké porno měl. V bytě obžalovaného byla elektrina funkční, měl televizi, nevšiml si, zda měl DVD přehrávač.

Za souhlasu státního zástupce bylo dále postupem podle § 211 odst. 6 trestního řádu přečteno podané vysvětlení J [redacted] B [redacted], z něhož vyplynulo, že v prosinci 2013 pronajala byt ve [redacted] obžalovanému a M [redacted] Š [redacted]. Neplatili však nájem, tak v dubnu 2014 k výzvě majitelky byt opustili. Během pobytu obžalovaného nezaznamenala, že by k němu na návštěvu chodily děti.

Dle znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, obžalovaný v době páchaní trestné činnosti netrpěl duševní chorobou v pravém slova smyslu. Znalec u obžalovaného diagnostikoval dissociální poruchu osobnosti. Jedná se o trvalou vadu charakteru, jejíž projevy se objevují v dospívání a diagnostikuje se v dospělosti. Lze s jistotou tvrdit, že porucha osobnosti byla u obžalovaného přítomná i před dobou možného spáchání trestné činnosti. V případě obžalovaného se jedná o poruchu těžkou, tedy forenzně významnou. Prognóza vývoje poruchy osobnosti je konkrétně u obžalovaného nepříznivá, vzhledem k tomu, že je již osobnostně málo tvárný, nepoučitelný ze zkušenosti, zvláště z trestu. U obžalovaného znalec nediaagnostikoval poruchu sexuální preference, tedy sexuální deviace. Z psychiatrického hlediska vyplývá motivace k jednání obžalovaného z narušené osobnosti. Šlo mu o egoisticky libidinózní snahu o uspokojení jeho sexuálních potřeb na v danou dobu lehce dostupných objektech. Jednání obžalovaného nevyplývalo z poruchy sexuální preference, ale je z klinické praxe známé, že osobnosti těžce dissociální se mohou v sexualitě realizovat i způsobem, který by se na první pohled mohl jevit jako deviantní.

Obžalovaný je dostatečně inteligentní, schopen chladné kalkulace. Není jedincem impulzivním, který při frustraci uplatňuje rychlou brachiální agresi. Je disponován spíše k chladné instrumentální a promyšlené agresi. Sem patří např. tendence k manipulaci s okolím, vyhrožování a v případě, že nedosáhne svého, je schopen uplatnit i agresi brachiální.

Vyšetřením nebyla u obžalovaného stanovena diagnóza závislosti. Lze konstatovat, že v době, kdy mělo docházet k páchaní trestné činnosti, se obžalovaný oddával škodlivému užívání psychostimulancií. Vzhledem k výpovědím poškozených se dá dle znalce předpokládat, nikoli však objektivně doložit, že někdy v průběhu možného páchaní trestné činnosti mohl být intoxikován pervitinem. Ten by v danou dobu měl stimulační účinky na jeho sexualitu.

V době, kdy měl obžalovaný páchat trestnou činnost, byly jeho rozpoznávací schopnosti vždy zachovalé. Ovládací schopnosti mohly být sníženy díky dispozicím jeho osobnosti a v některých případech také při možné intoxikaci. Jednalo se však o snížení

forenzně nepodstatné, protože pokud by se rozhodl, mohl se jednání vůči poškozeným zdržet. Pobyt obžalovaného na svobodě je s ohledem na charakter jeho osobnosti potencionálně nebezpečný. Obžalovaný se nedokázal dosud nikdy poučit z trestu. Proto jako jedna z možností případné prevence podobného jednání jeví se i možnost psychiatrického ovlivnění. Proto znalec doporučil, v případě uznání viny, uložení ochranného léčení psychiatrického v ambulantní formě.

Možnosti ambulantního vyšetření byly dle znalce limitovány praktickou slepotou obžalovaného. Znalci nepředpokládají, že by se event. ústavním pozorováním dalo získat diagnosticky více. Proto ambulantní vyšetření, při relativně dobré spolupráci obžalovaného, se jeví jako dostačující k podání znaleckého posudku. PPG vyšetření nemohlo být provedeno pro praktickou slepotu obžalovaného.

V hlavním líčení znalec stvrdil závěry posudku a k doporučenému ambulantnímu léčení doplnil, že nevidí velkou šanci, že by obžalovanému pomohlo. Nicméně medikamenty by teoreticky mohly mít vliv na způsoby jeho chování, proto je nadále doporučováno. Kromě praktické slepoty, má obžalovaný zbytnělou prostatu, kdy k tomuto onemocnění se obžalovaný choval značně nezodpovědně, muselo být přistoupeno k operaci a poté se u obžalovaného objevily problémy s erekcí. V tomto směru znalec připustil, že obžalovaný mohl mít a stále může mít problémy s erekcí. Neznamená to však, že by erekce nebyl schopen. Může ovšem dojít k situaci, že se nějakým způsobem v danou chvíli vzruší a může chtít právě s ohledem na jeho impulzivitu, sebeprosazení a egoismus, té erekce využít. Což je další věc, kterou znalec zohlednil, kdy se to skutečně mohlo stát v okamžiku, kdy byly přítomny děti a obžalovaný se pornografickými materiály vzrušil a využil situace, kdy u něho nastala erekce. V této souvislosti znalec uvažoval, jakým způsobem při praktické slepotě mohl obžalovaný sledovat televizi. Nicméně takto handicapovaní lidé využívají lupy a pokud je televizor dostatečně velký, tak do určité míry může televizi sledovat. Operace prostaty proběhla u obžalovaného na jaře 2015. Problémy s erekcí však mohly být již v době před operací. K „retrográdní ejakulaci“, kterou znalec ve vztahu k obžalovanému rovněž v posudku zmínil, znalec vysvětlil, že sperma, které je vypuzeno ze všech váčků, ve kterých se vytváří, neejakuluje ven z ústí močové trubice, ale dostane se nejčastěji do močového měchýře. Nicméně část sperma může vyjít ven, nikoli tedy výhradně do močového měchýře. V případě chronického zánětlivého onemocnění mohlo mít sperma změněnou konzistenci, barvu, zápach, množství i hustotu. Pokud by se obžalovaný rozhodl, pak by byl schopen respektovat ambulantní léčbu. Dissociální poruchu osobnosti však léčit nejde, lze ji svým způsobem modifikovat, kdy např. při podrážděnosti, vznětlivosti, jsou podávána antidepresiva, která takové chování zmírňují. Dissociální jedinec se vyvíjí, s přibývajícím věkem však dochází ke snižování jeho nebezpečnosti.

Poruchu osobnosti u obžalovaného stanovil znalec psychiatr společně se znalcem psychologem. K dispozici měli spisovou dokumentaci s celou životní anabází obžalovaného, zdravotnickou dokumentaci a znalec psycholog též výsledky testů. Důležitý je také vlastní pohovor s obžalovaným.

Pokud se týče praktické slepoty obžalovaného, k tomu měl znalec poznatek z vyšetření, kdy obžalovaného za situace, kdy o tom obžalovaný neměl vědomost, vnímal před příchodem na vyšetření, měl nejistou chuť a při manipulaci s mobilem tento držel těsně před obličejem. Z uvedeného znalec nabyl dojmu, že obžalovaný praktickou slepotu nesimuluje.

Ze **znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychologie**, je zřejmé, že intelektová výkonnost obžalovaného je průměrná, z vývojového hlediska spolehlivě odpovídá rozumové úrovni dospělé osoby. Osobnost obžalovaného je anomálně strukturovaná s vyjádřenými dissociálními rysy, obžalovaný je osobou sebestřednou, nezdrženlivou, s nedostatečně rozvinutými vyššími city, se svévolným přístupem k pravidlům, kterým ovšem je schopen porozumět a dodržovat je, rozhodne-li se k tomu. Obžalovaný je velmi tolerantní k vlastním selháním.

Obžalovaný je více než dostatečně kompetentní, aby rozpoznal nebezpečnost a protiprávnost svého jednání. Jeho rozumové schopnosti jsou dostatečné i k tomu, aby si dokázal uvědomit možné důsledky na osobách poškozených, je však nepravděpodobné, že by se těmito úvahami vůbec zabýval (vše za předpokladu, že se předmětného jednání skutečně dopustil).

Nebylo zjištěno, že by obžalovaný prožíval v souvislosti s předmětným jednáním jakékoli pocity viny. Subjektivně se stylizuje do role oběti křivého obvinění, trestnou činnost, z níž je obviněn, popírá. Vzhledem k dissociálním rysům osobnosti je jeho schopnost pocity viny vůbec zakoušet velmi nízká.

Bude-li obžalovanému vina prokázána, vyplývalo jeho jednání z touhy po okamžitém uspokojení sexuální potřeby na právě dostupném objektu. Bezohledné uspokojování vlastních potřeb je jednáním typickým pro dissociální poruchu osobnosti. Obžalovaný subjektivně referuje o kladném vztahu k poškozeným. Objektivně se jeví vztah k poškozeným jako do značné míry účelový (řešení sociální situace), majetnický až kořistnický.

Prognóza dalšího vývoje osobnosti ve vztahu k protispolečenskému jednání je nepříznivá. Obžalovaný je a i do budoucna zůstane osobou s vysokým rizikem společenského selhání.

Možnost resocializace se jeví dle znalce podstatně ztížena zejména s ohledem na osobnost obžalovaného, konkrétně na její dissociální rysy. Obžalovaný se jeví jako neúzkostný, velmi málo tvárný, neschopný poučit se ze zkušenosti, včetně trestu, což je dostatečně doloženo i jeho osobní historií.

V hlavním líčení znalec stvrdil závěry posudku s tím, že vyšetření obžalovaného bylo limitováno jeho oční vadou, neboť bylo možno využít toliko metody založené na strukturovaném rozhovoru. Nicméně obžalovaný poměrně dobře spolupracoval, poskytoval anamnestická data, proto bylo možné běžnou testovou baterii takto kompenzovat. I s takto omezenými možnostmi však bylo možno dospět k závěrům, které zazněly v posudku. Obžalovaný se během vyšetření zmínil o občasném užívání pervitinu, který může navyšovat sexuální nabuzenost.

Dle **znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychologie**, poškozená N██████ K██████ trpí trvalým postižením inteligence – středně těžkou mentální retardací. Její rozumové schopnosti odpovídají asi 4-5letému dítěti, praktická informovanost je spíše na úrovni retardace těžké. Lze zachytit znaky, které nasvědčují neoptimální výchovné stimulaci v prostředí rodiny (chudost podnětů + sociokulturní deficiencie + citová karence). Jedná se o mladou ženu s vážným mentálním handicapem, nesamostatnou, závislou na pečujících. Submisivní postavení ve vztahu k druhým je mj. vynuceno jejím mentálním postižením.

Nejsou reference o tom, že by u poškozené mentální retardace byla doprovázena potížemi s chováním, auto - nebo heteroagresivitou. Poškozená se chová velice simplexně a očekávaně dětinsky pod zátěží rychle zúzkostňuje, objevující se známky neklidu, frustrační tolerance je na minimu. Psychologické vyšetření nadto signalizuje snížený práh pro vybavení úzkostné reakce a dále depresivní symptomatologii (bezradnost, rezignace, neklid snížení vitality, lekavost, znejistění, apod.).

Z pohledu kvantitativních měřítek (množství zapamatovaného) je paměť odpovídající asi 4-5letému dítěti. Nebyly shledány výraznější kvalitativní odchylky paměti (paramnézie – tj. konfabulace, bájivost, fantazírování). Fantazijní produkce je naopak velice chudá, posuzovaná je v produkci nápadů jedincem inhibovaným, s minimální produktivitou. Reprodukce prožitého je ztížena mentálním handicapem, který limituje přesnosti sděleného. Respektive – nepřesná výpověď je stavem očekávaným. Komplikací, a to nemalou, je i odstup od události. Poškozená je navíc schopna popsat události pouze tak, jak jim při svém mentálním handicapu rozumí, tedy jednoduše, s neporozuměními a misinterpretacemi. Znalkyně současně upozornila na to, že mentální postižení je natolik vážné a natolik handicapující, že lze s jistotou vyloučit, že by poškozená byla schopna zapamatovat si a opakovaně reprodukovat smyšlený příběh nebo příběh, k němuž by byla navedena.

Poškozená se dle znalkyně jeví jako osoba s minimalizovanou fantazijní produkcí, je spíše úsporně – realistická, k fantazijnímu dotváření skutečnosti nemá sklon a nemá na toto ani mentální vlohy. Vážný mentální handicap jako takový poškozenou limituje v možnostech podat věrohodnou výpověď, a to tím spíše s časovým odstupem. Současně však také vylučuje schopnost namemorovat výpověď smyšlenou. Tedy, jakékoli fragmenty sděleného, které jsou v čase trvalejší, veškeré v čase držící detaily i podstatnosti (kdo, kde, jak, apod.) je potřeba brát velmi vážně a jako informace nosné. Výpověď jako celek trpí nepřesností, nikoli jádrovým nedostatkem specifické věrohodnosti. Rozhodně není výplodem fantazie poškozené, vliv třetí osoby nemusí být bezvýznamný, ale znalkyně jej nepředpokládá jako zásadní, neboť paměťová kapacita poškozené je tak malá, že by smyšlený nebo navedený příběh v paměti nebyla schopna uchovat a opakovaně jej vyprávět.

Obecná věrohodnost je podstatně snižována mentálním postižením a faktem závislosti na pečujících. Pokud by se poškozená rozhodla někdy lhát, pak půjde o lži velice jednoduché, lehce prověřitelné, naivní. Také může podlehnout přání nebo sugesci blízkých, není však, jak už bylo vícekrát znalkyní zmíněno, reálné, že by takový návod nebo sugesce měly delšího trvání.

Ve vztahu k obžalovanému byla poškozená v pozici naprosté závislosti. V současnosti primitivními formami vyjadřuje strach z něj a averzi k jeho osobě.

U poškozené znalkyně mapovala úzkostně – depresivní reaktivitu, jednoznačně ji připsat pouze jednání obžalovaného ale možné není. Nabízí se i další zdroje diskomfortu u poškozené. V neposlední řadě, etiologie anxiózně – depresivního syndromu může být multifaktoriální, přičemž v chování oddělit jednotlivé faktory dle názoru znalkyně nelze. Pozorovatelné odlišnosti v chování poškozené, pokud je s ní veden neutrální hovor a pokud je dotazována k osobě obžalovaného nebo k okolnostem věci vlastní, činí úvahy o příspěvku obžalovaného k diskomfortu poškozené plně odůvodněnými. Trvalé následky není jak doložit. Bude-li obžalovanému vina prokázána, pak je namístě situační útrapy poškozené hodnotit jako velmi vážné (strach, neschopnost se bránit silnějším a mentálně vyspělejším jedinci, na

kterém byla v dané chvíli závislá, ztráta důvěry, neschopnost zpracovat skutečnost tak, aby porozuměla jejímu významu, neschopnost kompetentně odmítnout nebo se vyhnout musela vést k tenzi, velice pravděpodobně zažila poškozená i bolest, výhrůžky agrese se jí musely jevit jako naprosto reálné). Znalkyně současně nedoporučila případný výslech poškozené u soudu s argumentací vysoké pravděpodobnosti úzkosti, tenze a neklidu při výslechu.

V posudku, vypracovaném po výslechu poškozené po sdělení obvinění obžalovanému, znalkyně označila výpověď za poměrně chudou, úspornou a nepřesnou. I přes tyto nedostatky se však znalkyně přiklonila k tomu, že z hlediska psychologického je nutné uznat věkovou váhu argumentů svědčících pro únosnou věrohodnost základního jádra výpovědi. Při posuzování je třeba mít na zřeteli zejména tzv. mentální věk svědkyně (tj. posuzovat výpověď tak, jako kdyby ji podalo malé, předškolní dítě), obranné faktory emoční povahy (posttraumatická úzkost znepřístupňuje komplexnější vzpomínku), plus také faktický odstup od události a fyziologické zapomínání již tak chudě vštípeného materiálu. Znalkyně současně uvedla, že nemá důvod pro změnu závěrů z původního posudku. Jedinou výjimkou by byla odpověď ohledně následků. Souvislost krátkodobých následků (úzkost, pláčivost, depresivní reakce, povšechný diskomfort s velice nápadně sníženým frustračním prahem) s konáním označeného pachatele je nyní, při dostupnosti zpráv z ambulantní psychiatrické péče, podstatně zřejmější.

V hlavním líčení znalkyně stvrdila závěry posudku a dále uvedla, že s poškozenou byla v kontaktu dvakrát. Exploraci nebyla přítomna matka poškozené, od matky získala znalkyně pouze anamnézu poškozené. Matka poškozené byla úsečná, nepříjemná, běžné medicínské dotazy odmítala zodpovědět. Poškozená se během vyšetření chovala jako úzkostné předškolní dítě, její duševní stav nebyl pěkný, kývala se, bála vyslovit některá slova, šeptala je. Poškozená je hodně lekavá, nicméně znalkyně užila testové metody pro děti, kdy hravá atmosféra retardované osoby uvolní. Poškozená neměla žádný přijatelný výraz pro mužský genitál, erekci obžalovaného již byla schopna popsat. Pokud by poškozené někdo řekl, jak má vypovídat, pak by byla schopna to interpretovat bezprostředně, a to neměnně deset vět. S delším časovým odstupem by již informaci neměnnou nepodržela. O obžalovaném říkala, že je to zlý člověk s tím, že jí dělá bolestivé věci. Poškozená je závislá na své matce, kdy závislost převažuje nad láskou, neboť matka musí dle znalkyně působit poměrně děsivě, a to průrazností, nekultivovaností. Dle znalkyně by poškozená byla schopna nakoupit, avšak pouze omezený počet položek.

V hlavním líčení konaném dne 25.10.2017 znalkyně po výslechu poškozené doplnila, že se duševní stav poškozené od doby explorační pozitivně zlepšil, což je dle znalkyně psychiatrickou péčí MUDr. Z██████████. Znalkyně setrvala na závěrech posudku, co se týče mentální úrovně poškozené odpovídající věku čtyř až pěti let i schopnosti si zapamatovat prožitá, přičemž specifickou věrohodnost poškozené nadále zhodnotila jako únosnou. V případě poškozené se dle znalkyně jedná o středně těžce mentálně retardovaného jedince bezprostředně závislého na svých blízkých, je to mladá nesamostatná žena, schopná podat popis událostí jen do určité míry přesný. Pevnější vzpomínka poškozené spočívá především tam, kde je stopa emocionální, kde to poškozené bolelo, bylo to pro ni nepříjemné a budilo v ní strach. Nové vyšetření poškozené by dle znalkyně nic nepřineslo a navíc by jí to uškodilo. Velmi zhruba je spolehnutí na informace, kde se to stalo, v jaké místnosti, ale není spolehnutí na to, kdo tam byl, ani na vzájemné pozice aktérů. Vzhledem k tomu, že šlo o jednání opakované, tak se to poškozené mísí jedno přes druhé, což ovšem u středně těžké mentální retardace bývá a nemůže to být lepší. Poškozená není schopna určit dobu, po kterou k jednání docházelo, ani počet případů, neboť má s počítáním problém. Dle znalkyně není realistické,

že by v rodině o věci nepadlo slovo, pokud se poškozená vyjádřila tak, že se o tom nebaví, pak zřejmě měla na mysli, že věc neprobírají a nediskutují o ní.

Dle **znalkyně psychiatricky trpí poškozená N. K.** závažnou duševní chorobou, a to mentální retardací, která je na hranici středně těžké až těžké, což v podstatě koreluje s tím, že poškozená je na úrovni čtyř - pětiletého dítěte. Tento stav je trvalý, vrozený, nevratný a léčbou nijak neovlivnitelný a byl přítomen v době páčání činu. Znalkyně nemá současně pochybnosti o tom, že u poškozené byla přítomna posttraumatická stresová porucha, což je duševní choroba přechodná, která navazuje většinou na nějaký těžký traumatický zážitek. Matka poškozené referovala, že poté, co mělo dojít ke skutku, byla poškozená podrážděnější, často si stěžovala na bolesti břicha, při vzpomínce na obžalovaného se vždy rozklepala, což zapadá do obrazu posttraumatické poruchy. Posttraumatická porucha je časově ohraničena, ambulantní psychiatricka poškozené již v říjnu v 2015 žádné známky posttraumatické poruchy neshledala. V době, kdy byla poškozená vyšetřena znalkyní, rovněž nebyla shledána. To však neznamená, že k ní nedošlo. V daném případě muselo jít o stresor výjimečně silný, nikoli jen o stav rodině, kde panují dle znalkyně strašné poměry. K cizím lidem je poškozená lehce nedůvěřivá. Sama matka poškozené, s níž znalkyně hovořila, má mentální handicap. Matka poškozené neustále události připomíná. Znalkyně tak podpořila, s přihlédnutím k možné sekundární viktimizaci, doporučení psychologičky (kterému byla v jednací síni přítomna), neprovádět výslech poškozené před soudem, neboť poškozená na to nemá kapacitu, pod otázkami obhájce by se dle znalkyně „sesypala“. Navíc dle znalkyně nelze předpokládat, že by výslechem poškozené byly získány nějaké relevantní informace. Jednalo by se pro ni o stresovou záležitost. Pokud by byla v jednací síni, tak by nic neřekla, začala by se kývat, hýkat a její výpověď by nebyla přínosná.

V hlavním líčení konaném dne 25.10.2017 znalkyně setrvala na závěrech znaleckého posudku s tím, že středně těžká mentální retardace je celoživotní záležitostí a nelze tudíž v tomto směru předpokládat žádnou změnu. Výpověď poškozené před soudem svědčí dle znalkyně o zlepšení psychického stavu poškozené vzhledem k terapii. Pokud poškozená užívá psychofarmaka, pak tyto přispívají k celkovému zklidnění, neboť u středně těžce mentálně retardovaných jedinců se psychofarmaka užívají s velkým efektem, srovnají náladu, snižují impulzivitu, úzkostnost, což vylepší i sociální kontakt. Znalkyně připustila, že pro ni bylo nečekané, jak dobře poškozená v hlavním líčení spolupracovala, což je ovšem vysvětlitelné medikací a také dobou uplynulou od předmětného skutku. Nelze však jednoznačně určit, zda výpověď poškozené v hlavním líčení má svou příčinu v návodu její matky, což by byla spekulace. Nicméně dle názoru znalkyně se poškozená před soudem rozhovořila proto, že prostředí pro ni nebylo ohrožující, cítila se bezpečně, nestála před soudem, seděla pohromadě se znalkyněmi a předsedkyní senátu, všichni muži byli v povzdálí, měla před sebou panenky a mluvilo se na ni přiměřeně jejímu mentálnímu, nikoli biologickému věku, což vše mohlo sehrát svou roli.

K osobě poškozeného K. K. byl zpracován **znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychologie**, včetně dvou **doplňků**. Ze závěrů posudku, včetně jeho doplňků, vyplynulo, že poškozený je schopen správně vnímat prožité události a tyto reprodukovat, jeho rozpoznávací schopnosti jsou dle znalkyně bezporuchové. Osobnostní struktura poškozeného je dosud nezralá a nevyvážená. Poškozený je infantilní, rigidní, sociálně neobratný. Rozumové schopnosti jsou v pásmu mírného podprůměru, bez defektu, konvenční, sniženě tvořivé. Emocionálně je nestabilní, přecitlivělý, neklidný, projevuje se spontánně. Má vědomí elementárních forem chování, přebírá předepsané normy, snaží se

naplnit očekávání autority. V kvalitě interpersonálních vztahů je přizpůsobivý, poddajný, sociálně konformní. Míra jeho obecné věrohodnosti je plně zachovalá. Poškozený je schopen realitu zaregistrovat, uložit do paměti a reprodukovat ve formě vzpomínky. Sklony ke lhavosti, konfabulaci či fantazírování nebyly psychologickým vyšetřením poškozeného zaznamenány. Rovněž tak nebyl shledán vliv sugesce. Veškeré osobnostní rysy poškozeného jsou zatím nevyhraněné a labilní (běžné a odpovídající věku), dochází k postupnému formování a harmonizaci sebepojetí, sebepoznání a sebehodnocení. Pro nedotčenou specifickou věrohodnost svědčí přiměřenost výpovědi poškozeného z hlediska obsahu, verbálně vyjadřovaná může odpovídat realitě, přiměřenost jazyka užitého k popisu události, souhlasné líčení děje s časovým odstupem, přiměřenost citového doprovodu při líčení události, obsah a forma prvního sdělení. Specifická věrohodnost může být dle znalkyně částečně snižena v časových údajích, případně v uváděné frekvenci. Výpověď může mít i některé nevěrohodné charakteristiky (uplynul delší čas, události mohly být nepřijemné, poškozený není ochotný se vracet zpět ke vzdáleným událostem, může se za ně stydět).

Poškozený měl k obžalovanému emočně ambivalentní vztah, měl jej rád v okamžicích, když si s ním hrál, když mu půjčoval mobil, zlobil se na něho, když byl obžalovaný zlý a nadával. Již se dlouhodobě nestýkají, když se náhodně potkají, poškozený se od něho odvrací. Snaží se mu vyhybat, vyhýbá se místu, kde mělo k události dojít, odmítá o věci vypovídat. Nelze vyloučit, že se může ztotožnit s chováním obžalovaného a může ublížit někomu jinému podobným způsobem.

Prožité události mohly poškozenému způsobit situační i následné psychické útrapy. Aktuálně je zaznamenáván zhoršený prospěch i zhoršené chování. Nelze dle znalkyně vyloučit ohrožení zdravého duševního vývoje, a to buď v celku, nebo jen v oblasti emotivity, ve schopnosti rozvíjet emocionální vazby. Možný je rozvoj depresivních a úzkostných forem – skleslost, staženost, obranné pozice (zakrývání uší), pocity viny i rozvoj poruch chování - neklid, nesoustředěnost, zvýšená agresivita.

Věrohodnost výpovědi poškozeného učiněné dne 25.1.2016 posoudila znalkyně jako zachovalou. Chování a líčení události poškozeným dopovídá jeho mentálním a osobnostním předpokladům (nezralost, infantilita, rigidita, sociální neobratnost). Po výsledku poškozeného dne 25.1.2016 se závěry původního posudku ze dne 10.6.2016, včetně jeho doplňku ze dne 6.11.2015, nemění. Spíše se u poškozeného potvrdil předpokládaný rozvoj poruch v chování (neklid, nesoustředěnost, agresivita), rozvoj obranných pozic a mechanismů (zakrývání uší, úst, pohyby ramen).

V hlavním líčení znalkyně stvrdila závěry posudku, včetně jeho doplňků a vysvětlila, že měla možnost být přítomna prvotnímu výslechu poškozeného a měla k dispozici též spisový materiál, přičemž má za to, že měla k dispozici rovněž výpověď poškozeného z 25.1.2016. Znalkyně hovořila rovněž s matkou poškozeného a pracovníci společnosti KARO. Do vyšetření poškozeného nikdo nezasahoval, poškozený byl při vyšetření dobře navoditelný. Pokud se týče rodinných poměrů, v nichž poškozený vyrůstal, tyto znalkyně označila za neuspořádané, poškozený byl deprivován jak po stránce podnětové ze strany intelektu, tak ze strany emocí, sociálního styku. Poškozenému se nedostávalo dostatečné pozornosti v domácím prostředí. Dle znalkyně se jednalo nepříznivé podmínky. Poškozený má rád svou matku, jednalo se o první osobu, kterou nakreslil, vztah k matce je tedy emočně pozitivní. Pokud se měla znalkyně vyjádřit k tomu, zda je poškozený ovlivnitelný a zda mohl jednat pod návodem třetí osoby, a to zejména osoby, na níž je citově závislý, vysvětlila, že

matka není schopna poškozeného nějakým způsobem ovlivňovat. Vztah poškozeného k obžalovanému byl ambivalentní. Pokud mu obžalovaný vyšel vstříc, půjčil mu mobily, tak jej obdivoval, měl ho rád, pokud na něho zvýšil hlas, zlobil se na něho, tak ho neměl rád. Byly to reakce na chování obžalovaného.

Dle **znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví oftalmologie**, obžalovaný trpí od dětství degenerativní krátkozrakostí obou očí. V období, kdy je podezřelý z trestného jednání, byl vyšetřován oční lékařkou MUDr. Č██████████, konkrétně v roce 2011 a 2013. Centrální zraková ostrost každým okem zvláště byla při obou vyšetření 5/50 – tzn., že obžalovaný vidí z 5 metrů to, co vidí zdravý člověk na 50 metrů. Sociálně významná je dle znalce doba, kdy je pacientův zrak postižen nebo ztracen. Obžalovaný trpí poškozením zraku od dětství, celý život je jeho vidění v pásmu praktické slepoty. Při tomto poškození zraku jsou pacienti profilováni k odpovídajícím povoláním, získávají dokonce i středoškolskou a výjimečně i vysokoškolskou kvalifikaci. Běžná celodenní činnost a pohyb v domácím prostředí je narušena nepatrně, problémy nastávají při pohybu v neznámém prostředí a venku. Tudíž obžalovaný je schopen z menší vzdálenosti televizi a obsluhovat mobilní telefon. Dne 25.11.2015 byl obžalovaný vyšetřen oční lékařkou MUDr. S██████████, centrální zraková ostrost byla s korekcí mínus 20 D rovna 2,5/50. Tento lehký pokles zrakové ostrosti významně nezhoršuje sledování televize a obsluhu mobilního telefonu.

V hlavním líčení znalec stvrdil závěry posudku a vysvětlil, že vyšetření obžalovaného nebylo k posudku potřeba, dospěl by ke stejným závěrům. Znalec chtěl zachovat aktuálnost vyšetření s ohledem na předmětné období, proto vycházel ze zdravotnické dokumentace ošetřujících lékařek obžalovaného. Obecně je krátkozraký člověk schopen obsluhovat mobilní telefon tím, že si přístroj přiblíží k očím.

Ve věci byla dále provedena řada **listinných důkazů**. **Lékařské zprávy** vztahující se k poškozené N██████████ K██████████ (č.l. 463-468, 470-473, 476 a 645) deklarují, že poškozená byla léčena od února 2015 do července 2015 v **proktologické poradně** pro vředy konečníku, k jejichž vzniku se nebylo možno jednoznačně vyjádřit (možná zácpa, traumatizace...). **Gynekolog** se dne 8.12.2014 vyjádřil tak, že poškozená již pohlavní styk měla. Ze zprávy **psychiatra** vyplývá, že se u poškozené, středně těžce mentálně retardované osoby, měla rozvinout posttraumatická stresová porucha.

Z **lékařských zpráv k osobě obžalovaného** (č.l. 486, 487-488) vyplývá, že obžalovaný je veden v urologické ambulanci od září 2014, kdy se dostavil po zástavě močení. Pro opakované zástavy močení po odstranění cévky a vyšší hodnoty laboratorních testů na zhoubné onemocnění prostaty byla provedena biopsie s negativním nálezem – jen chronický zánět prostaty a benigní hyperplazie prostaty. Následně v březnu 2015 byla provedena operace prostaty. Po operaci prostaty se obžalovaný dostavil v květnu 2015 pro potíže se sexem - erektilní dysfunkcí, následně byl léčen sildenafilem a vitamíny, dle jeho vyjádření bez úspěchu. V srpnu 2015 se dostavil s bolestmi břicha, zhoršením močení, kdy byla diagnostikována tříselná kýla a obžalovaný byl odeslán na chirurgickou ambulanci Nemocnice v ██████████ k dovyšetření a operativnímu řešení. Ve dnech 1. – 2.9.2014 byl pro zadržetí moči hospitalizován v Nemocnici v ██████████.

Na **fotodokumentaci** (č.l. 498-510, 507-510) je zachycen prostor v ██████████, před prodejnou Dráčík, kde měl obžalovaný přebývat v dřevěné boudě (na fotech již zbourána) a

dále dům č. ■ ve ■ ulici v ■.

Ze sdělení Městského úřadu v ■ (č.l. 505) je zřejmé, že majitelé domů ve ■ ulici po odstěhování všech nájemníků nechali na základě výzvy stavebního úřadu vydané dne 14.1.2013 zazdít okna v 1. NP a sklepích a vstupní dveře (termín byl určen do 15.2.2013), současně byly veškeré inženýrské sítě odpojeny.

Dle úředního záznamu P ČR (č.l. 512-513, 517-522) a výpisů z evidence obyvatel byl poškozený K ■ K ■ registrován ve ■ ulici č. ■ v době od 16.10.2000 do 31.5.2011, ve ■ č. ■ minimálně od 31.5.2011 do 26.9.2011 a v ■ č. ■ minimálně od 20.11.2012.

Rozsudkem Okresního soudu v ■, sp. zn. 18 Nc 3003/2009, 18 P a Nc 180/2009, ze dne 16.12.2009, byla poškozená N ■ K ■ zbavena způsobilosti k právním úkonům. Rozsudkem Okresního soudu v ■, sp. zn. 18P 25/2010, 18 P a Nc 14/2015 (č.l. 538-539), ze dne 15.7.2015, bylo rozhodnuto o omezení svéprávnosti poškozené N ■ K ■ tak, že je způsobilá pouze darovat a přijmout dar malé hodnoty, nebo dar vzhledem k okolnostem obvyklý a je samostatně schopna právně jednat v běžných záležitostech každodenního života, kdy ke všem dalším právním jednáním je samostatně nezpůsobilá. Opatrovnicí poškozené byla jmenována její matka G ■ K ■.

Ze sdělení Městského úřadu ■ (č.l. 543-544) je zřejmé, že rodina G ■ K ■ spolupracuje s občanským sdružením KARO, se sídlem ve Spolkové republice Německo, odkud do rodiny dojíždí „důvěrnice“ P ■, která pomáhá rodině překonávat problémy, ve kterých se ocitla. Nezletilý K ■ K ■ navštěvuje ■ třídu základní školy, prospívá dobře, pouze je dle matky slabší v češtině, s chováním problémy nemá. K incidentu pohlavního zneužití se mu dle matky vracet nechce.

Soud současně rozhodl postupem podle § 216 odst. 1 trestního řádu o tom, že ve věci nebudou prováděny další důkazy. V tomto směru nutno předeslat, že dokazování bylo soudem provedeno v nezbytném rozsahu tak, jak mu ukládá ustanovení § 89 odst. 1, písm. a) – f) trestního řádu, do něhož se promítla zásada zakotvená v § 2 odst. 5 trestního řádu, dle níž jsou orgány činné v trestním řízení povinny zjišťovat skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí. Soud proto při respektování citovaných ustanovení procesní normy provedl všechny důkazy pro rozhodnutí potřebné. Obžalovaným požadovaný výslech MUDr. Z ■, psychiatricky, která má v současné době v péči poškozenou N ■ K ■, považuje soud za nadbytečný. Soud nepochybně, že poškozená podstupuje psychiatrickou léčbu, ostatně tato se promítla (jak shodně uvedly znalkyně MUDr. Navrátilová a PhDr. Malá) do kvality výpovědi poškozené učiněné před soudem dne 25.10.2017, nicméně soud nepovažuje možné doložení a objasnění průběhu předmětné léčby za skutečnost, která by pro věc, zejména pro posouzení specifické věrohodnosti poškozené, měla zásadní relevanci. Pokud se týče požadavku obhajoby na vypracování revizního posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychologie, k osobě poškozené N ■ K ■, pak soud tento obhajobou požadovaný postup rovněž neakceptoval, neboť znalecký posudek PhDr. Malé (včetně jeho doplnění před soudem), jakožto erudované znalkyně v daném oboru, považuje soud za úplný a nevzbuzující pochybnosti o jeho správnosti.

Po zhodnocení všech ve věci provedených důkazů, a to jak jednotlivě, tak v jejich vzájemných souvislostech, dospěl soud k níže uvedeným závěrům. Nutno předeslat, že obžalovaný R. D. od počátku trestního řízení popřel spáchání trestné činnosti, kladené mu za vinu. Soud se proto podrobně zabýval obhajobou obžalovaného, kterou podrobil komparaci s důkazy v této věci provedenými. V tomto směru nemůže zůstat bez povšimnutí, že se obžalovaný měl dopustit trestné činnosti vůči svým příbuzným, konkrétně synovci K. K. a neteři N. K., jejichž matka G. K. (sestra obžalovaného) měla, jak opakovaně před soudem obžalovaný deklaroval, obžalovanému vyhrožovat udáním poté, co jí odmítl poskytnout finanční prostředky. Dle názoru obžalovaného „stojí“ za jeho obviněním právě jeho sestra, která děti navedla ke křivé výpovědi, neboť je zlomyslná a zákeřná. G. K. však popřela, že by obžalovaného žádala o finanční výpomoc, jejíž neposkytnutí mělo dle obžalovaného vést svědkyni k tomu, že N. a K. přiměla ke křivé výpovědi vůči němu a současně vyloučila, že by své děti jakkoli k výpovědi naváděla. Navíc nelze přehlédnout, že poškozená N. K. by ani nebyla (dle znalkyně psychologičky), s ohledem na vážný mentální handicap, schopná reprodukovat události, které by neprožila a které by jí sdělila jiná osoba, ve vztahu k poškozenému K. K. pak G. K. ani není (dle znalkyně psychologičky) osobou schopnou výpověď poškozeného K. ovlivnit. Soud tak naznačené obhajobě obžalovaného neuvěřil a posoudil ji jako nevěrohodnou a účelovou.

Z provedených důkazů dále vyplynulo, že G. K. poskytla obžalovanému poté, co byl propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, ubytování, přičemž obžalovaný se staral o její děti, když navštěvovala svého přítele v Německu. Svědkyně tak neměla žádný důvod vyhrožovat obžalovanému, naopak mu byla vděčná za to, že v době její nepřítomnosti pečoval o její děti. Pokud po určité době svědkyně obžalovaného z bytu vykázala, pak to bylo z důvodu hádek kvůli výchově syna K., k níž byl obžalovaný, oproti svědkyni, značně benevolentní, kdy dalším důvodem (jak vyplynulo z výpovědi T. K.) byla skutečnost, že se N. svěřila své matce s tím, že měla obžalovanému sedět na klíně a sahat mu „dolů“, na což současně G. K. reagovala tak, že se ozbrojená nožem vypravila za obžalovaným, který v té době krátce pobýval u manželů K., aby si to s ním vyřídila. Svědkyně P. K. uvedené potvrdila s tím, že se od G. K. dozvěděla, že obžalovaný měl N. sahat „dolů“. Následující den doprovodila N. a její matku na gynekologii, kde se N. podrobila gynekologickému vyšetření, dle G. K. nebylo zjištěno, že by již měla N. v té době pohlavní styk.

Pokud se týče jednání pod **body 1) a 2)** rozsudečného rozsudku, zde soud pracoval zejména s výpovědí poškozeného nezletilého K. K. učiněnou v přípravném řízení dne 25.1.2016, která byla v hlavním líčení provedena k důkazu při splnění podmínek uvedených v § 102 odst. 2 trestního řádu prostřednictvím audiovizuální techniky. Nutno však uvést, že poškozený se vyjadřoval, úměrně svému věku a mentální úrovni, neobratně, měl problémy s časovým i místním zařazením jednotlivých událostí a pokud se měl vyjádřit k intimním otázkám, zčervenal, ošival se, nicméně soud z jeho výpovědi získal řadu indicií sloužících pro následnou konstrukci skutkového děje. Soud, ostatně ve shodě s psychologičkou, nemá pochybnosti o specifické věrohodnosti poškozeného. Z vylíčeného děje poškozeným nabyt soud dojmu, že se jedná o jeho vlastní prožitky, nikoli o smyšlené události či události, k jejichž reprodukci by byl jinou osobou naveden. U poškozeného soud nezjistil, že by vůči obžalovanému vypovídal z aktu pomsty, neboť nebyl shledán žádný důvod, který by jej k tomu mohl vést. Nelze totiž přehlédnout, že v době, kdy se obžalovaný vůči poškozenému dopouštěl intimních útoků, mu obžalovaný poskytoval různé finanční částky, hrál si s ním,

později mu věnoval i mobilní telefon, aby mohl hrát hry v něm uložené.

Z provedených důkazů vyplynulo, že obžalovaný v bytě ve [REDAKCE] ulici č. [REDAKCE] disponoval nejen televizorem, ale též videopřehrávačem, což ostatně sám obžalovaný potvrdil s tím, že DVD přehrávač zakoupil jako dárek pro M [REDAKCE], nepoužíval jej. Pokud však poškozený ve vztahu k pornosnímškům uvedl, že se jednalo o „cédéčka“, pak nelze vyloučit, že se takto vyjádřil mylně (opět úměrně svému podprůměrnému intelektu), neboť T [REDAKCE] K [REDAKCE] v bytě obžalovaného registrovala videopřehrávač, včetně pornokazet. Proto soud v popisu skutku precizoval způsob projekce předmětných snímků. Z výpovědi poškozeného lze bez pochybností dovodit, že pornografická videa obžalovaný přehrával ve [REDAKCE] ulici č. [REDAKCE], a to v době, kdy byly přítomny i další děti (poškozený zmínil K [REDAKCE], M [REDAKCE], I [REDAKCE]). Poškozený se na videa nedíval a děti vždy odvedl do vedlejší místnosti, viděl však, jak je obžalovaný začal přehrávat. Skutečnost, že obžalovaný takto činil opakovaně, vyplývá potažmo z vyjádření poškozeného, dle něhož tomu někdy byla přítomna i jeho sestra N [REDAKCE] K [REDAKCE], která také ve výpovědi učiněné před soudem dne 25.10.2017 potvrdila, že obžalovaný v bytě ve [REDAKCE] ulici č. [REDAKCE] pouštěl dětem filmy, kde byli nahatí lidé. V daném případě neobstojí obhajoba obžalovaného, že v bytě neměl elektrinu, neboť se dle obžalovaného jednalo až o rok 2013, s čímž koresponduje skutečnost, že do 15.2.2013 měla být zazděna okna v 1. NP, včetně sklepů a vstupních dveří (na základě výzvy stavebního úřadu ze dne 14.1.2013) a současně mělo dojít k odpojení inženýrských sítí. Soud však vzal za prokázané, že obžalovaný v rozhodné době pornosnímky přehrával, tudíž nepochybně v bytě elektrina fungovala. O funkční elektrině v bytě obžalovaného se vyjádřil i svědek M [REDAKCE] Š [REDAKCE], který v bytě obžalovaného po určitou dobu bydlel, z vyjádření svědka však nebylo možno zjistit konkrétní období, neboť si ho svědek (který často místa pobytu měnil) nevybavil. Svědkyně G [REDAKCE] K [REDAKCE] zmínila ukončení dodávky elektrické energie krátce předtím, než se přestěhovali do [REDAKCE] ulice č. [REDAKCE] (20.11.2012). Pokud se týče doby, po kterou měl obžalovaný takto činit, pak nutno uvést, že v tomto směru soud neměl dostatek informací. V podstatě jedinou indicií bylo bydliště obžalovaného ve [REDAKCE] ulici č. [REDAKCE], kdy v tomto domě bydlel (o patro níž) též poškozený se svou matkou a sourozenci do 31.5.2011. Proto soud vymezil období od přesně nezjištěné doby do 31.5.2011.

Z výpovědi poškozeného K [REDAKCE] K [REDAKCE], podporované výpovědí jeho matky G [REDAKCE] K [REDAKCE], které se poškozený o jednání obžalovaného svěřil, vzal soud za prokázané, že se obžalovaný vůči poškozenému dopouštěl sexuálně motivovaného jednání. Dle poškozeného mu obžalovaný v době, kdy jej navštěvoval ve [REDAKCE] ulici č. [REDAKCE], v šesti či sedmi případech (do popisu skutku soud ve prospěch obžalovaného uvedl nejméně šest útoků) sahal přes oděv na přirození. Stávalo se to zejména tehdy, když poškozený u obžalovaného přespával. Poškozený se jednání obžalovaného bránil tak, že jej odstrkoval a také jej udeřil otevřenou dlaní do tváře. Ani v tomto případě nemá soud o věrohodnosti poškozeného, z důvodů již výše zmíněných, žádné pochybnosti. Výpověď poškozeného je podporována svědectvím jeho matky, které se poškozený o intimnostech na něm vykonaných obžalovaným svěřil. Svědkyně sice uvedla, že poškozený sahal na přirození obžalovanému a nikoli obráceně, nicméně poškozený se v tomto směru vyjádřil zcela jednoznačně, bez jakéhokoli zaváhání popsal, jak obžalovanému odstrkoval ruku. Nelze přehlédnout, že i svědkyně N [REDAKCE] K [REDAKCE] se ve výpovědi učiněné v hlavním líčení dne 25.10.2017 vyjádřila tak, že viděla, jak její bratr K [REDAKCE] sahal obžalovanému na pind'oura. Ve vztahu k této svědkyni je však otázkou, zda si předmětné jednání správně uchovala v paměti. Soud tak ve prospěch obžalovaného vycházel z výpovědi poškozeného K [REDAKCE], na podkladě níž také precizoval předmětný skutek. Rovněž v tomto případě se poškozený k době, po níž k intimním interakcím ze strany

obžalovaného, docházelo, nevyjádřil. Vzhledem k tomu, že k protiprávním útokům docházelo dle poškozeného opět ve [REDAKCE] ulici č. [REDAKCE], kde rodina poškozeného bydlela do 31.5.2011, vymezil soud ve prospěch obžalovaného období na nejméně na období roku 2011 do 31.5.2011. Období uvedené v obžalobě, konkrétně doba od 20.11.2012 (kdy se rodina přestěhovala do [REDAKCE] č. [REDAKCE]) do 31.8.2014 (od 1.9.2014 byl obžalovaný hospitalizován v nemocnici s urologickými problémy), nebylo možno z provedených důkazů bez pochybností dovodit. Do popisu skutku soud zahrnul pouze osahávání přirození poškozeného obžalovaným, a to při zachování totožnosti skutku. Pokud obžaloba do skutkových okolností zahrнула osahávání poškozeného po celém těle pod pohručkami zabitím a fackou na tvář a přikládání hlavy poškozeného k obnaženému přirození poškozeného, pak takové skutečnosti z výpovědi poškozeného realizované dne 25.1.2016, ani z dalších ve věci provedených důkazů (zejména z výpovědi G [REDAKCE] K [REDAKCE], které se poškozený o jednání obžalovaného svěřil) nevyplývaly. Poškozený se sice zmínil o výhrůžkách ze strany obžalovaného, tyto však byly proneseny v návaznosti na požadavek obžalovaného, aby se poškozený o jeho jednání nikomu nesvěřoval. Další jednání obžalovaného popisované ve skutkové větě obžaloby, a to pusinkování, objímání, pokládání poškozeného na klín obžalovanému, soud rovněž ze skutkových zjištění vypustil, neboť z něho nelze dovodit, že se takto obžalovaný choval v úmyslu ukojit své sexuální puzení. Navíc při těchto aktivitách byla přítomna matka poškozeného, která současně nepopsala žádné násilí či výhrůžky ze strany obžalovaného.

Ve vztahu k jednání pod **bodem 3)** měl soud pro nové rozhodnutí již k dispozici přímý důkaz v podobě svědectví poškozené N [REDAKCE] K [REDAKCE]. Nutno předeslat, že výslech poškozené byl realizován v jednací síni za přítomnosti senátu, znalkyň, státního zástupce a obhájce (pozice osob v jednací síni je dokumentována záznamem z bezpečnostní kamery, jejíž úhel však neumožnil plný záběr na poškozenou). Při výslechu poškozené byly užity anatomické panenky využívané při výsleších zneužívaných dětí. Poškozená bez větších problémů reagovala na dotazy předsedkyně senátu (přízpusobených její mentální výbavě), měla toliko problém s vyslovením vulgarismů a pokud popisovala jednání obžalovaného, demonstrovala jej na anatomických panenkách, s nimiž pracovala během celého výslechu, což měli všichni přítomní možnost vnímat. Pokud v její výpovědi byly, oproti výpovědi učiněné v přípravném řízení, zjištěny určité rozpory, soud s ohledem na středně těžkou mentální retardaci poškozené, která byla patrna i během jejího vystoupení (byť bezpochyby všechny přítomné překvapila obsáhlost výpovědi oproti strohému vyjádření poškozené v přípravném řízení) nevyužil postup podle § 211 odst. 3 písm. a) trestního řádu, neboť zcela důvodně předpokládal, že by poškozená nebyla schopna vůbec porozumět tomu, co by od ní bylo požadováno (středně těžká retardace odpovídající věku čtyř až pěti let je dle znalkyň u poškozené neměnná), natož, aby byla schopna možné rozpory ve svých výpovědích uspokojivě vysvětlit. Obširnější výpověď poškozené odpovídá také jejímu současnému psychickému stavu, kdy poškozená, jak vyplynulo z její výpovědi, je v péči psychiatricky, a v návaznosti na odbornou péči také u poškozené (dle vyjádření psychologky) výrazně ubyla nervozita a tenze. Bezprostřední dojem, který nabyl soud z výpovědi poškozené, umocnil jeho závěr o tom, že poškozená popisovala vlastní a nikoli smyšlené prožitky či údaje, k nimž by byla instruována jinou osobou. Nutno zdůraznit, že poškozená by dle znalkyně psychologky ani nebyla schopna zapamatovat si a následně opakovaně reprodukovat smyšlený příběh či příběh, k němuž by byla navedena. Na druhou stranu si soud, ve shodě s psychologkou, nedělá iluze o tom, že by v rodině poškozené o jednání obžalovaného vůči poškozené nepadla zmínka. Nicméně instruktáž k výpovědi daná poškozené druhou osobou (zejména matkou), o níž se obhájce snažil vehementně získat informace během výslechu poškozené, prokázána nebyla a navíc by poškozená tak, jak je zmíněno výše, nebyla schopna údaje jí předané jinou

osobou podržet v paměti a následně reprodukovat, a to v širší své výpovědi učiněné před soudem.

Znalkyně psychologka nadále posoudila specifickou věrohodnost poškozené jako únosnou s tím, že velmi zhruba se dá spolehnout na to, kde se to stalo, ale nikoli na to, kdo tam byl, včetně toho, jaké byly vzájemné pozice aktérů. Navíc poškozená neumí dle znalkyně psychologky počítat, takže není schopna podat spolehlivou výpověď ohledně počtu intimních interakcí ze strany obžalovaného. Pevnější vzpomínka u poškozené je dle psychologky zejména na prožitky emocionální, tedy na takové, které přinášely poškozené bolest, byly jí nepříjemné a budily v ní strach, a to je právě jednání, kterého se vůči ní dopustil obžalovaný a které také před soudem popsala, včetně emočních prožitků.

Výpověď poškozené, z níž vzal soud za prokázané, že jí obžalovaný opakovaně zasouval penis do přirození a řitního otvoru a vyhrožoval zabitím v případě, že se někomu o jeho jednání svěří, koresponduje se svědectvím její matky G. K. a sestry T. K., před nimiž poškozená N. jednání obžalovaného popsala a obě svědkyně ho také shodně interpretovaly před soudem. Pokud poškozená před soudem uvedla, že se o jednání obžalovaného zmínila toliko před matkou, pak je třeba naznačenou část výpovědi hodnotit s přihlédnutím k těžkému mentálnímu deficitu poškozené, s nímž souvisí též proces zapomínání. Vzhledem k tomu, že se v daném případě, oproti sexuálním atakům obžalovaného, nejednalo o silný emocionální prožitek, je proto zcela logicky vysvětlitelné, že si uvedenou skutečnost již s odstupem času nevybavila. Nutno důraznit, že soud nemá o svědectví matky a sestry poškozené žádné pochybnosti, neboť je zřejmé, že popis jednání obžalovaného není jejich výmyslem, naopak bez pochybností, a to zejména v návaznosti na výpověď poškozené z hlavního líčení, lze uzavřít, že jej poskytla poškozená N. K., které navíc její vážný mentální handicap brání popsat jednání obžalovaného tak, aby z něj bylo patrné, zda vůbec měla vědomost o tom, co se s ní děje. Poškozená před svými nejbližšími, a posléze i před soudem, popsala aktivity obžalovaného v rámci možností jejího intelektu, tedy jako dítě předškolního věku, včetně demonstrace vaginálního a análního styku na figurínách. Z výpovědi T. K. vyplynulo, že poškozená také popsala, že viděla, že teče „mlíko“ (ostatně obdobně se poškozená vyjádřila před soudem, kdy uvedla, že z pindoura teklo „to bílý“). Pokud se obžalovaný v této souvislosti hájil, že nemá ejakulaci, pak nelze odhlédnout od skutečnosti, že absence ejakulace se u obžalovaného měla dostavit v návaznosti na onemocnění prostaty, pro nějž vyhledal lékařskou péči až v září 2014. Nicméně i pokud by hypoteticky problém s ejakulací nastal u obžalovaného v předchozí době, pak se dle znalce sexuologa mohlo jednat o tzv. retrográdní ejakulaci. V takovém případě odchází sperma do močového měchýře, zčásti však může vyjít i z močové trubice, což by svědčilo pro věrohodnost poškozené. Pokud dále obžalovaný na svou obhajobu uvedl, že měl problémy s erekcí, pak nelze přehlédnout, že tyto potíže obžalovaný prezentoval před urologem v květnu 2015, a to až po operaci prostaty, která proběhla v březnu toho roku (zřejmé z lékařských zpráv). Nelze odhlédnout ani od dalšího vyjádření obžalovaného, které zásadně zpochybňuje jeho obhajobu, z něhož vyplynulo, že v letech 2009 – 2014 měl sexuální partnerky a vedl normální sexuální život. Z výpovědi poškozené a svědkyň G. K. a T. K., mezi nimiž soud nezaznamenal žádné zásadní rozpory, což jen podporuje jejich věrohodnost, získal soud údaje o tom, že obžalovaný v době, kdy jej poškozená N. navštěvovala v bytě ve ulici č. , vykonával na ní vaginální a anální styk a současně jí vyhrožoval zabitím, pokud se o jeho jednání někomu zmíní. Nutno v této souvislosti uvést, že poškozená se o jednání obžalovaného svěčila až poté, co jí matka k tomu vyzvala, neboť s ohledem na chování obžalovaného k poškozené, kdy jí provokoval, a přesto

se poškozená stále držela v jeho přítomnosti, pokud její rodinu navštěvoval, nabyla G K podezření, že se „něco“ děje. T K uvedla, že se poškozená chovala k obžalovanému jako by byla jeho manželkou. Navíc si poškozená stěžovala na bolesti v podbřišku a bolesti konečnicku, pro něž byla od února 2015 do července 2015 léčena v proktologické poradně, kdy nebyla vyloučena ani možná traumatizace konečnicku. Ze zprávy gynekologa ze dne 8.12.2014 je pak zřejmé, že poškozená již měla mít pohlavní styk, což rovněž nepřímou dokládá jednání obžalovaného, to vše za situace, kdy nebylo prokázáno, že by se vůči poškozené dopustila sexuálního deliktu osoba odlišná od obžalovaného, neboť sama poškozená v hlavním líčení popřela, že by byla v kontaktu s jiným mužem. V tomto směru nelze přehlédnout ani svědectví terénní sociální pracovnice M G, před níž poškozená potvrdila, že jí obžalovaný „něco“ udělal.

Pokud se týče vymezení období, po které se obžalovaný vůči poškozené N K dopouštěl protiprávního jednání, pak z výpovědí svědkyň G K a T K vyplynulo, že jej poškozená zařadila do doby, kdy obžalovaný bydlel ve ulici č. , což dle obžalovaného bylo od roku 2013, neboť do roku 2012 pobýval ve ulici č. , proto soud pro možný počátek jednání tento časový termín využil a ohraničil jej měsícem listopadem 2013, neboť z podaného vysvětlení J B je zřejmé, že od prosince 2013 pronajala obžalovanému a M Š byt ve ulici č. . Poškozená v hlavním líčení sice uvedla, že k sexuálním atakům ze strany obžalovaného docházelo nejen v době, kdy rodina bydlela ve ulici č. , ale též ve ulici č. , soud však, pro absenci odvolání státního zástupce ohledně skutku pod bodem 2) rozsudku, nemohl rozšířit období, po které se obžalovaný protiprávního jednání vůči poškozené dopouštěl, navíc nelze přehlédnout, že údaje vztahující se k místům, kde k jednání obžalovaného docházelo, nejsou dle psychologičky zcela spolehlivé. Ze stejného důvodu do popisu skutku soud nezahrnul ani osahávání prsou a genitálií poškozené, jak vyplynulo z výpovědi poškozené v hlavním líčení.

Jednání obžalovaného pod **bodem 1)** bylo kvalifikováno jako přečin šíření pornografie podle § 191 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, neboť obžalovaný zpřístupňoval pornografické dílo dítěti, a to minimálně poškozenému K K. Již ze samotného gramatického výkladu právní věty je zřejmé, že se nejedná o ojedinělý útok, což nastalo i v daném případě, proto jednání obžalovaného nebylo posouzeno jako pokračující. Oproti obžalobě má soud za to, že tímto jednáním nebyly naplněny zákonné znaky skutkové podstaty přečinu ohrožování výchovy mládeže podle § 201 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. b) trestního zákoníku. Za situace, kdy poškozený popřel, že by pornosnímky shlédl, se obžalovaný nemohl, ať již úmyslně či z nedbalosti, tohoto přečinu dopustit, neboť k ohrožení mravního vývoje poškozeného, s ohledem na uvedené, ani nemohlo reálně dojít.

Pro jednání obžalovaného pod **bodem 2)** byla užitá právní kvalifikace zvláště závažného zločinu pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku, neboť obžalovaný poškozeného K K, v rozhodné době mladšího patnácti let, jiným způsobem pohlavně zneužil. Za jiný způsob pohlavního zneužití, který nepochybně zasáhl do intimní sféry poškozeného, lze v daném případě považovat osahávání jeho přirození. Obžalovaný, jakožto strýc poškozeného, měl vědomost o jeho věku. Sexuálních ataků se vůči poškozenému dopouštěl obžalovaný v době, kdy jej poškozený navštěvoval a přespával u něho, neboť jeho matka v té době pobývala v zahraničí, přičemž poškozený tak byl během návštěv obžalovaného svěřen jeho doзору, čímž obžalovaný zneužil jeho závislosti. Jednání obžalovaného bylo posouzeno jako pokračující ve smyslu ustanovení § 116 trestního

zákoníku, neboť jednotlivé zásahy do intimity poškozeného naplňují shodnou skutkovou podstatu, jsou spojeny stejným způsobem provedení a vyznačují se subjektivní i objektivní souvislostí. Pokud obžaloba požadovala uplatnění přísnější právní kvalifikace v podobě zvlášť závažného zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 3 písm. a) trestního zákoníku, má soud za to, že osahávání přirození poškozeného přes oděv, kdy obžalovaný, jak vyplynulo z výpovědi poškozeného, s přirozením poškozeného nijak nemanipuloval, nelze, dle názoru soudu, posoudit jako pohlavní styk provedený způsobem srovnatelným se souloží, byť by při absenci násilí a pohrůzek násilí (neboť takové jednání nebylo prokázáno) mohlo být uvažováno toliko o možné existenci psychické bezbrannosti poškozeného.

Zvlášť závažného zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se však obžalovaný dopustil vůči poškozené N■■■■ K■■■■, a to jednáním pod **bodem 3)**. Obžalovaný opakovaně donutil poškozenou k pohlavnímu styku, k čemuž využil její bezbrannosti a čin spáchal jednak souloží, jednak pohlavním stykem provedeným způsobem srovnatelným se souloží, za nějž lze považoval styk anální. Obžalovaný pro své jednání zneužil tzv. psychické bezbrannosti poškozené, neboť poškozená s ohledem na svůj vážný mentální handicap s rozumovou úrovní 4-5 letého dítěte, nebyla schopna plně posoudit význam a smysl jednání obžalovaného a nebyla schopna účinného odporu proti němu. Jednání obžalovaného bylo posouzeno jako pokračující ve smyslu ustanovení § 116 trestního zákoníku, neboť jednotlivé zásahy do intimity poškozené naplňují shodnou skutkovou podstatu, jsou spojeny stejným způsobem provedení a vyznačují se subjektivní i objektivní souvislostí.

Obžalovaný nebyl znalcem označen za sexuálního devianta, nicméně motivace jeho jednání vyplývá z jeho narušené osobnosti, kdy mu šlo o egoisticky libidinózní snahu o uspokojení jeho sexuálních potřeb na v danou dobu lehce dostupných objektech. Přesto, že jednání obžalovaného nevyplývalo dle znalce z poruchy sexuální preference, je z klinické praxe známé, že osobnosti těžce dissociální (což je i případ obžalovaného) se mohou v sexualitě realizovat způsobem, který by se na první pohled mohl jevit jako deviantní. Při zachovalosti rozpoznávacích schopností a forenzně nevýznamném snížení schopností ovládacích (s ohledem na osobnostní dispozice obžalovaného) je obžalovaný za své jednání plně trestně odpovědný.

Při úvaze o druhu a výši trestu vycházel soud především z ustanovení § 37 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku a § 39 trestního zákoníku. Přihlédl zejména k povaze a závažnosti trestných činů. Obžalovanému přitěžuje, že svým jednáním naplnil skutkovou podstatu nejen přečinu, ale též dvou zvlášť závažných zločinů, v jejichž páchání po delší dobu pokračoval. Ve vztahu k jednání obžalovaného specifikovaného v bodech 2) - 3) nelze přehlédnout, že jednání obžalovaného bylo odrazem jeho touhy po okamžitém uspokojení sexuální potřeby na právě dostupných objektech, což lze nepochybně posoudit jako pohnutku zvlášť zavrženíhodnou ve smyslu ustanovení § 42 písm. b) trestního zákoníku. Jako objekt svých činů využil obžalovaný malé dítě a osobu mentálně retardovanou, kdy předpokládal, že takové osoby se jeho jednání nebudou účinně bránit a navíc jim vyhrožoval fyzickou újmou v případě, že se o jeho jednání někomu svěří, přičemž takovou manipulací s poškozenými si vytvářel prostor k dalším sexuálním atakům. Nelze také přehlédnout, že zejména k poškozenému K■■■■ projevoval citovou náklonnost, které se poškozenému v dostatečné míře od jeho matky nedostávalo, přičemž je otázkou, zda takový postoj obžalovaného, včetně drobných financí, které opakovaně poškozenému poskytoval, nebyl toliko účelový, což se

s ohledem na charakter trestné činnosti zcela logicky nabízí.

K osobě obžalovaného bylo zjištěno, že byl v minulosti soudně trestán, převážně pro loupežné útoky, opakovaně bylo na jeho osobu působeno přímou sankcí. Naposledy byl odsouzen Okresním soudem v [REDAKCE], kdy mu byl rozsudkem ze dne 13.10.1998, sp. zn. 5T 159/97, uložen pro trestné činy loupeže podle § 234 odst. 1 trestního zákona účinného do 31.12.2009, vydírání podle § 235 odst. 1, odst. 2 písm. c) dle téže trestní normy a podplácení podle § 161 odst. 1, odst. 2 téže trestní normy, nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání osmi let, který ve věznici se zvýšenou ostrahou odpykal dne 21.5.2005. V místě bydliště byl obžalovaný sankcionován pro drobné přestupky, naposledy pro přestupek proti občanskému soužití spočívající ve fyzickém napadení H [REDAKCE] K [REDAKCE] dne 13.5.2017, za což mu byla uložena pokuta. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 19.8.2017.

S ohledem na výše uvedené, s přihlédnutím k nepříznivé, podstatně ztížené, resocializační prognóze (k níž je obžalovaný předurčen těžkou dissociální poruchou osobnosti) a skutečnosti, že se v případě obžalovaného jedná o osobu doposud nepoučitelnou trestem s vysokým rizikem společenského selhání, byl obžalovanému při respektování podmínek uvedených v § 43 odst. 1 trestního zákoníku a systematického řazení trestných činů uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání osmi let. Takto uložený trest považuje soud za zcela přiměřený zejména k ochraně společnosti před dalšími možnými protiprávními útoky obžalovaného. Pro výkon trestu byl obžalovaný zařazen do věznice s nejpřísnějším režimem, kterým je věznice se zvýšenou ostrahou, neboť mu byl, mimo jiné, za zvlášť závažné zločiny uložen trest odnětí svobody ve výměře osmi let.

Ochranné léčení psychiatrické podle § 99 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku soud obžalovanému neuložil, neboť neshledal splnění zákonných podmínek pro takový postup. Obžalovaný netrpí duševní poruchou, v důsledku níž by se protiprávního jednání dopustil a z psychiatrického hlediska není jeho pobyt na svobodě nebezpečný.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 8 dnů od doručení jeho obsahu ke Krajskému soudu v Plzni. O tomto odvolání bude rozhodovat Vrchní soud ČR v Praze.

Státní zástupce může odvoláním napadnout rozsudek pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to i v neprospěch obžalovaného, poškozený může podat odvolání toliko v případě, že uplatnil nárok na náhradu škody, a to pro nesprávnost výroku o náhradě škody, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci. Obžalovaný má právo podat odvolání pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká. Všechny shora uvedené oprávněné osoby mohou napadat rozsudek také proto, že výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházející rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel,

osvojenec, manžel a druh. Státní zástupce může ve prospěch obžalovaného podat odvolání i proti jeho vůli, stejně tak proti vůli obžalovaného, jenž je zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo jeho způsobilost k právním úkonům je omezena, může za něho v jeho prospěch podat odvolání též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce.

Ve prospěch mladistvého obžalovaného může i proti jeho vůli podat odvolání i orgán pověřený péčí o mládež, kterému lhůta k podání opravného prostředku běží samostatně.

Odvolání musí být ve lhůtě shora uvedené nebo v další lhůtě 5 dnů k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

V Plzni dne 26. října 2017

JUDr. Ivana Růžičková, v.r.
předsedkyně senátu
Krajského soudu v Plzni

Za správnost vyhotovení: Alena Levá